

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud Ostrava, pobočka v Olomouci, v hlavním líčení konaném dne 21.8.2012, v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Hendrycha a přísedících Ing. Václava Mrázka a Bc. Lenky Obšilové, rozhodl **t a k t o** :

Obžalovaný

Jiří N. ,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

je v i n e n , ž e

v době od měsíce ledna do měsíce března 2006 a v době od měsíce května do měsíce července 2006 v Olomouci a jinde, jako jednatel obchodní společnosti NESÉT s. r. o., IČ 48395331, se sídlem Hálkova 2/1711, Olomouc (dále jen NESÉT), v rámci podnikatelské činnosti tohoto subjektu,

prodával obchodní společnosti TRELUH, s.r.o., IČ 26912422, se sídlem Luhačovice, Lužné 597, motorovou naftu a benzín Natural 95, kdy jednotlivé dodávky fakturoval následujícími fakturami:

Číslo faktury	Datum uskutečnění zdanitelného plnění	Základ daně	Daň z přidané hodnoty
2006001	17.1.2006	1 247 767,80 Kč	237 075,88 Kč
2006002	19.1.2006	1 246 200,00 Kč	236 778,00 Kč
2006004	20.1.2006	603 000,00 Kč	114 570,00 Kč
2006003	23.1.2006	643 200,00 Kč	122 208,00 Kč
2006005	24.1.2006	1 211 628,00 Kč	230 209,32 Kč
2006006	25.1.2006	1 269 522,54 Kč	241 209,28 Kč
2006007	26.1.2006	1 228 929,90 Kč	233 496,68 Kč
2006008	27.1.2006	1 268 479,08 Kč	241 011,03 Kč
2006009	31.1.2006	1 223 544,42 Kč	232 473,44 Kč
2006010	1.2.2006	1 262 940,00 Kč	239 958,60 Kč
2006011	6.3.2006	573 316,40 Kč	108 930,12 Kč
2006012	6.3.2006	613 534,60 Kč	116 571,57 Kč
2006013	6.3.2006	614 241,60 Kč	116 705,90 Kč
2006014	6.3.2006	626 644,40 Kč	119 062,44 Kč
2006015	6.3.2006	617 594,80 Kč	117 343,01 Kč
2006016	6.3.2006	600 828,80 Kč	114 157,47 Kč
2006017	6.3.2006	628 462,40 Kč	119 407,86 Kč
2006018	7.3.2006	572 720,00 Kč	108 816,80 Kč
2006019	7.3.2006	622 880,00 Kč	118 347,20 Kč
2006020	7.3.2006	623 260,00 Kč	118 419,40 Kč
2006021	7.3.2006	601 740,00 Kč	114 330,60 Kč
2006022	7.3.2006	612 980,00 Kč	116 466,20 Kč
2006023	7.3.2006	618 580,00 Kč	117 530,20 Kč
2006024	7.3.2006	617 240,00 Kč	117 275,60 Kč
2006025	9.3.2006	641 431,20 Kč	121 871,93 Kč
2006026	13.3.2006	636 300,00 Kč	120 897,00 Kč
2006027	30.3.2006	585 803,00 Kč	111 302,57 Kč
2006028	17.5.2006	682 531,07 Kč	129 680,90 Kč
2006029	19.5.2006	747 158,00 Kč	141 960,02 Kč
2006030	23.5.2006	1 387 110,00 Kč	263 550,90 Kč
2006031	25.5.2006	551 235,80 Kč	104 734,80 Kč

Číslo faktury	Datum uskutečnění zdanitelného plnění	Základ daně	Daň z přidané hodnoty
200633	20.6.2006	670 569,00 Kč	127 408,11 Kč
200634	22.6.2006	664 302,00 Kč	126 217,38 Kč
200635	23.6.2006	1 231 173,04 Kč	233 922,88 Kč
200636	26.6.2006	664 322,40 Kč	126 221,26 Kč
200637	28.6.2006	671 680,00 Kč	127 619,20 Kč
200638	29.6.2006	561 346,24 Kč	106 655,79 Kč
200639	30.6.2006	671 680,00 Kč	127 619,20 Kč
200640	4.7.2006	682 240,00 Kč	129 625,60 Kč
200641	10.7.2006	516 336,16 Kč	98 103,84 Kč

a ačkoli obchodní společnost NESÉT byla od 4.6.2003 registrována jako plátce daně z přidané hodnoty a od 1.1.2006, vzhledem k výši obrátu za předchozí kalendářní rok, byla povinna podávat daňové přiznání k této dani pravidelně po skončení měsíčního zdaňovacího období, přesto, že na základě konkretizovaných zdanitelných plnění daňovému subjektu NESÉT za měsíce leden až březen roku 2006 a měsíce květen až červenec 2006 podle § 21 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů vznikla povinnost přiznat daň z přidané hodnoty na výstupu v celkové výši 5.949.745,- Kč, realizaci konkretizovaných zdanitelných plnění a vzniklou daňovou povinnost před správci daně, kterými byly Finanční úřad Ostrava II a později Finanční úřad v Olomouci, zatajil, za uvedená zdaňovací období, ve stanoveném termínu, záměrně nepodal jedině přiznání k dani z přidané hodnoty, ačkoliv o takové povinnosti jistě věděl vzhledem k tomu, že funkci jednatele vykonával již od 20. 12. 1993, v předcházejících zdaňovacích obdobích daňová přiznání podával a dokonce sám, vlastním jménem, Finanční úřad Ostrava II v únoru 2006 písemně vyrozuměl o vzniku povinnosti podávat daňové přiznání k této dani pravidelně po skončení měsíčního zdaňovacího období, k podání daňového přiznání ani nikoho nezmocnil, přičemž přiznání k dani z přidané hodnoty nepodal ani na základě následných výzev správce daně, který proto na základě § 44 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, předpokládal nulovou daňovou povinnost daňového subjektu, ačkoli věděl, že daň z přidané hodnoty jménem daňového subjektu, který zastupoval, musí platit, její výši nestanovil ani daňovým přiznáním, ani na základě výzev finančního úřadu o její výši se nijak nezajímal a tuto daň neuhradil ani částečně, a to přesto, že disponoval potřebnými finančními

prostředky, ty však použil na jiné své podnikatelské aktivity, čímž České republice zastoupené Finančním úřadem v Olomouci způsobil škodu v celkové výši **5.949.745,- Kč**,

t e d y - ve větším rozsahu zkrátil daň a spáchal takový čin ve velkém rozsahu

č í m ž s p á c h a l

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, 3 trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku, k trestu odnětí svobody v **trvání 4 (čtyř) roků**.

Tento trest je **n e p o d m í n ě n ý**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci v oblasti podnikání koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, zprostředkování prací a služeb a nákup, prodej a skladování paliv a maziv včetně jejich dovozu s výjimkou provozování čerpacích stanic a výhradního nákupu, prodeje a skladování paliv a maziv ve spotřebitelském balení do 50 kg na jeden kus balení **v trvání 4 (čtyř) roků**.

O d ů v o d n ě n í :

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl prokázán skutkový děj, který je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku.

Obžalovaný **Jiří N.** byl vyslechnut opakovaně, v přípravném řízení, i v hlavním líčení.

V přípravném řízení Jiří N. výpověď učinil dne 5.5.2009. Tehdy využil svého zákonného práva a odmítl vypovídat. Své stanovisko k věci před podáním obžaloby prezentoval především formou písemných vyjádření. Ta se víceméně shodují s tím, jak situaci popsal v hlavním líčení.

V hlavním líčení byl Jiří N. vyslechnut dne 20.4.2010. Tehdy uvedl, že pro pochopení věci je nutné, aby se vyjádřil v širších souvislostech. Období let 2004 ž 2007 je totiž jedním řetězcem událostí, které velmi úzce souvisí i s jeho obviněním. Dodal, že v roce 2004 měl sklad s alkoholem, který mu byl vykraden. O této skutečnosti neprodleně informoval Celní úřad v Ostravě, příslušný finanční úřad a Policii ČR. V důsledku uvedeného se dostal do velkého psychického tlaku, kdy dokonce nebyl schopen činit určité úkony. Zboží ve vykradeném skladu totiž zaplatil, očekávána tržba mu ale chyběla, dlužil na spotřební dani přes 4.000.000,- Kč. Ví, že jeho trestní oznámení si předávaly různé součásti policie, konečný výsledek však nezná, o výsledku a průběhu vyšetřování nebyl informován. Sám se na stav řízení neptal, neboť ho zasáhly další události.

Na podzim roku 2004 měl na kontě částku ve výši přibližně 1.000.000,- Kč. Finanční úřad Ostrava II mu však tyto peníze exekučně zabavil. I v důsledku toho v další době podnikal s velkými obtížemi. Podařilo se mu vypátrat, kde alespoň zčásti zboží z vykradeného skladu skončilo, finanční úřad, resp. celní úřad toto zboží exekučně zabavily, nicméně ve vztahu k němu tyto instituce nic nezohlednily. Osobně musel dále hradit splátkový kalendář, který si v této souvislosti dohodl s Celním úřadem v Ostravě. Musel si dokonce půjčit peníze, aby nevynechal žádnou splátku.

Dále Jiří N. v této výpovědi uvedl, že v roce 2005 podnikal v různých oblastech, závěrem roku podepsal obchodní smlouvu s firmou PETROCHEMA Dubová, proto mohl ze Slovenska dovážet naftu a další komodity. Na toto zboží měl odběratele na území České republiky, šlo o firmu TRELUH z Luhačovic. Tento obchod s určitými přestávkami trval až do roku 2006, konkrétně do měsíce března. V té době se na něj obrátila brněnská společnost JOWINOIL, která mu nabídla odprodej čtrnácti kamionů nafty. Také v tomto případě měl zboží dodávat společnosti TRELUH. Osobně za zboží slíbené firmou JOWINOIL zaplatil hotově, předem, částku kolem 10.000.000,- Kč. Peníze pocházely od pana L., což byl zástupce firmy TRELUH. Obchod s firmou JOWINOIL se však nevyvinul zdárně, později zjistil, že šlo o předem plánový podvod. Došlo totiž k překvapivé a urychlené výměně managementu společnosti JOWINOIL a on jednal s nesprávnými lidmi, kterým peníze vyplatil. Nový management pak po něm opakovaně vymáhal částku, kterou za zboží již zaplatil. Nakolik již z dřívější doby měl špatné zkušenosti z obchodů, které realizoval, v tomto konkrétním případě peníze předem zaplatil proto, že L. z firmy TRELUH ho vyrozuměl o tom, že slíbené zboží obdržel. Celá věc pak skončila tím, že na něj poslali ukrajinské komando, byl fyzicky napaden a unesen. K tomu došlo v březnu 2006, vedle fyzického násilí byl i psychicky týrán. Únosci věděli detaily o jeho rodině, vyhrožovali jejich usmrcením. Nakonec jej únosci pustili, okradli ho však o jeho věci a peníze. Musel jim podepsat směnky na 10.000.000,- Kč za odebraných čtrnáct kamionů nafty.

Jiří N. vypověděl, že tuto událost nahlásil policii, které musel odevzdat účetní doklady, aby prokázal, že zboží skutečně koupil a prodal. V té době mu účetnictví dělal Jaromír H., kontaktoval jej a řekl mu, že končí, nechtěl jej totiž zatahovat do svých obrovských problémů. Tímto okamžikem

pro něj skončilo jakékoli účetnictví, učinil ještě pokus o to, aby účetnictví pro něj vedla firma paní A., ale v té době již nějak nereagoval na výzvy finančních úřadů. Někdy v té době také došlo ke změně v příslušnosti finančních úřadů, neboť firmu přestěhoval do Olomouce. Obžalovaný upozornil, že si není zcela jistý tím, zda zmíněné děje správně podřadil do časové osy. Jak olomoucký, tak ostravský finanční úřad vyrozuměl o tom, co se mu stalo, že byl unesen, okraden a věc řeší kriminální policie. Očekával, že finanční úřady změní svůj přístup a uznají, že je v těžké situaci, doufal, že příslušné orgány zohlední jeho situaci a uznají i to, za jakých okolností nesplnil povinnost, kterou mu ukládá zákon. Nedalo se totiž tuto povinnost splnit, neměl na to.

I po popsaném útoku však, jak je zřejmé z výpovědi Jiřího N., následovaly další věci. Někdo G- zneužil doklady jeho firmy, při leasingovém vztahu. K obdobné situaci došlo i v roce 2005, kdy někdo zneužil jeho občanský průkaz. Jméno jeho firmy, resp. jeho vlastní jméno bylo zneužito i v jiných případech, například jistý L. bez jeho vědomí, na jméno jeho firmy dovezl do republiky automobil a Finanční úřad Ostrava II jej stíhal za to, že nezaplatil daň. Jménem jeho firmy někdo odebral zboží v Hradci Králové, Angelo V. jménem jeho firmy kupoval zboží v Itálii, další lidé z Ostravy jméno jeho firmy zneužili při úvěrových podvodech.

Pokud jde o samotnou obžalobu, Jiří N. vyslovil názor, že není pravdivá. Záměrně totiž nic nezamlčel, nic neudělal a nic nezpůsobil. Dodal, že si nepamatuje, zda podával daňová přiznání v době, o které hovořil státní zástupce, připustil však, že daňové přiznání zřejmě nepodal. To může souviset s tím, že přiznání k dani z přidané hodnoty podával kvartálně a on nedisponoval doklady, na základě kterých by přiznání šlo sestavit. Obžalovaný také připustil, že jím uváděná skutečnost jej asi nezbavuje povinnosti podat daňové přiznání, nicméně počítal s tím, že finanční úřad zohlední, že nemá potřebné doklady a přiznání tedy nemůže sestavit. Finančnímu i celnímu úřadu nahlásil, že příslušné doklady předal policii. Neví, jak finanční úřad na toto oznámení reagoval, je možné, že mu napsali nějaké vyjádření, osobně to bral tak, že jeho složitou situaci finanční úřad musí zohlednit. Obžalovaný doznal, že finanční úřad mu písemně nesdělil, že by jeho argumenty akceptoval. Ví, že mu z finančního úřadu přišly nějaké upomínky. Finančnímu úřadu psal, že jím provedené výpočty neuznává, že s nimi nesouhlasí, neboť nezohlednili škody, které mu byly způsobeny tím, že bez jeho vědomí bylo dovezeno auto ze zahraničí, nebo že mu bylo ukradeno zboží.

Dále obžalovaný v hlavním líčení uvedl, že s firmou TRELUH měl korektní obchodní vztah, do určité doby daňová přiznání z těchto obchodů podával, neví ale přesně, jak dlouho to bylo. Pokud obžaloba hovoří o tom, že daňové přiznání nepodal za leden až červenec 2006, jde zrovna o období, kdy prožíval nejtěžší životní chvílky a neměl své účetnictví. Jestliže obžaloba tvrdí, že byl měsíčním plátcem DPH, je přesvědčen, že byl plátcem čtvrtletním. Obžalovaný připustil, že v době, o které hovoří obžaloba, daňové přiznání pravděpodobně nepodal. Lze shrnout, že daňové přiznání nepodal proto, že neměl doklady, neměl peníze na zaplacení daně a byl ve stresu z dějů, které kolem něj probíhaly. Nechápe, jak může být stíhán člověk, který je okraden a člověk, kterému exekučně zabaví, co se dá. K dotazu, zda ještě předtím, než nepodal daňové přiznání, přišel na finanční úřad a zdůvodnil zde, proč daňové přiznání nepodá, Jiří N. uvedl, že na finanční úřad přišel, až mu volali. Ví, že každý daňový poplatník má povinnosti, ale práva nemá. S paní A. byl domluven, že za něj jedno přiznání podá. Jestliže podáno nebylo, odpovědnost za to by měla být zřejmě na ní, neboť se s ní domluvil jinak. Na otázku, jestli si myslí, že ujednání s firmou paní A.

jej jako jednatele zbavuje odpovědnosti za to, že daňové přiznání nebylo podáno, obžalovaný odpověděl, že to prostě bral jako hotovou věc.

I v této části výpovědi Jiří N. zdůraznil, že nesouhlasí s výpočtem předmětné daně, kterou provedl finanční úřad, protože tento orgán nezohlednil všechny předchozí události, které se staly a všechny exekuce, které na něj udělali. Pokud finanční úřad nezohlednil události z minulosti, cítí to jako křivdu, neboť tehdy byl poškozen. Podle něj měl Finanční úřad v Olomouci od celkové škody odečíst dluhy jeho firmy. V případech, ve kterých požadoval nové prošetření věci. Dluhy z minulosti souvisí s řešeným případem nepodaných daňových přiznání tak, že mohl dostat zpátky jakousi náhradu, která by mu umožňovala aktuálně hradit daň z přidané hodnoty, spotřební daň, případně další poplatky. V konkrétním případě neříká, že za nic nemůže, může za svou důvěřivost. V aktivech, když hodnotí nemovitosti a rozkradené finance a zboží, má zhruba 15.000.000,- Kč. Pokud jde o existující pohledávky, očekával od státu, že mu v tom nějak pomůže. To se ale nestalo a stát naopak na něj uvalil exekuce. Český stát si již v minulosti od něj exekucemi vzal spoustu peněz, nemá ale žádné rozhodnutí, které by deklarovalo, že některá z nařízených exekucí byla nesprávná, resp. nedůvodná.

Závěrem této pasáže obžalovaný připustil, že proti jednotlivým fakturám, které jsou uvedeny v obžalobě, nic nenamítá, tyto obchodní případy skutečně nastaly, L. jako zástupci firmy TRELUH vše zaplatil. Na otázku, zda věděl, že i v roce 2006 má povinnost podat daňové přiznání k dani z přidané hodnoty obžalovaný uvedl, že na to vůbec nereagoval, doteď má strach. Firma NESÉT byla založena v roce 1993, činnost začala fakticky vyvíjet až v roce 2004. Od té doby podával daňové přiznání, ví, že se daňová přiznání podávat musí, i v roce 2006 věděl, že se daňová přiznání mají podávat. Jestliže v dřívějších částech své výpovědi vyslovil nesouhlas s výší škody, která je mu kladena za vinu, nezpochybňuje matematické výsledky součtu jednotlivých faktur uvedených v žalobním návrhu, finančnímu úřadu vyčítá pouze to, že nezohlednil jeho dluhy z minulosti, za které objektivně nemohl.

V tomto hlavním líčení obžalovaný reagoval také na výpověď, kterou učinil svědek Jaromír H. Uvedl, že v obou popisovaných případech skutečně převzal jím vypracovaná daňová přiznání k dani z přidané hodnoty. K dotazu, proč tato přiznání neodevzdal na finančním úřadě uvedl, že mu přijde těžké svalit vinu na paní A., která pro něj zpracovávala účetnictví. K dalšímu dotazu, zda právě A. měla zmíněná daňová přiznání zanést na finanční úřad obžalovaný uvedl, že je to docela možné. Obžalovaný připustil, že Jaromíru H. v případě druhého daňového přiznání mohl tvrdit, že firma nepodniká a nemá žádné obrat. To souviselo s problémy, o kterých hovořil. Byl hodně v kontaktu s policií, měl obavu o rodinu, snažil se co nejméně pohybovat po venku a nechtěl svými problémy zatěžovat lidi typu Jaromíra H. K dotazu, jakým způsobem by tomuto svědkovi zkomplikoval život, kdyby mu dodal příslušné faktury, které jsou uvedeny v obžalobě a souvisí s druhým čtvrtletím roku 2006 obžalovaný odpověděl, že se styděl za to, co se mu stalo. H. ve známém smyslu informoval i proto, že mu účetnictví v té době zpracovávala A. K dalšímu dotazu, zda právě A. řekl, že má vypracovat druhé kvartální daňové přiznání obžalovaný odpověděl, že jí říkal, že podniká, předložil jí příslušné faktury, ona měla účetnictví u sebe. Na další otázku, zda A. byla pověřena zpracovat daňové přiznání za druhé čtvrtletí obžalovaný prakticky neodpověděl, jen konstatoval, že „událostí bylo tolik...“. V další části své výpovědi pak uvedl, že A. pravděpodobně byla pověřena zpracováním daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za druhé čtvrtletí roku

2006. Obžalovaný opět poukázal na skutečnost, že situace v případě druhého daňového přiznání byla komplikována tím, že policii vydal celou řadu svých účetních dokladů.

Obdobně se pak Jiří N. k věci vyjadřoval i v dalších hlavních líčeních.

Například v hlavním líčení dne 8.6.2010 uvedl, že událostí kolem něj bylo v kritické době tolik, že na finanční úřad v podstatě ani nemyslel. Byla to ing. Lidmila F., ředitelka Finančního úřadu Ostrava II, kterou upozornil na to, že nebude schopen podat daňové přiznání. V této výpovědi obžalovaný připustil, že skutečnost, že nebude schopen podat daňové přiznání, oznámil finančnímu úřadu až zpětně. Chtěl docílit odkladu, než se vyřeší celá jeho záležitost. Neví, jak pracovníci finančního úřadu na jeho žádost reagovali, pravděpodobně negativně, resp. nereagovali nijak. Tuší, že dostal výzvu, že má daňová přiznání podat dodatečně. Jestliže byl schopen přes svou špatnou finanční situaci realizovat obchodní případy i v měsících květnu až červenci 2006, souvisí to s tím, že jej zálohoval jeden jeho známý.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 4.11.2010 byl obžalovaný seznámen s materiálem, který byl soudu doručen Finančním úřadem v Olomouci. Mimo jiného byl obžalovaný seznámen s přípisem ze dne 3.2.2006 (č.l. 932), kterým společnost NESÉT Finanční úřad Ostrava II upozorňuje na to, že za uplynulých dvanáct měsíců překročila zákonný limit obratu, a proto má od ledna 2006 povinnost podávat měsíční přiznání k DPH. Obžalovaný v té souvislosti uvedl, že na tento materiál si nevzpomíná. Podpis u jména Jiří N. není jeho podpis, jeho podpis se ale nachází vedle otisku razítka na tomto materiálu.

V hlavním líčení dne 15.12.2010 pak obžalovaný, v reakci na výpověď svědkyně Pavlína P. uvedl údaje, z kterých lze dovodit, že měl daň z přidané hodnoty za kritické období zaplatit a nezaplatil ji. K dotazu, zda například podle jeho názoru nesprávný postup finančního úřadu při zneužití jeho firmy při dovozu vozidla ze zahraničí by měl být kompenzován úpravou škody, kterou měl způsobit nezaplacením daně z přidané hodnoty v projednávaných případech, Jiří N. odpověděl, že ne. Přesto postup finančního úřadu vnímá jako křivdu.

Jako svědek byl vyslechnut Jaromír H. Stalo se tak v přípravném řízení, i v hlavním líčení.

Policejní orgán úkon provedl dne 2.6.2009. Svědek tehdy vypověděl, že Jiří N. jej kontaktoval někdy v polovině roku 2005, již z dřívější doby mezi nimi existovala dohoda, že pro jeho firmu povede účetnictví. Účetnictví v prvním pololetí roku 2006 vedl na základě předložených dokladů společnosti NESÉT. Tyto materiály mu předkládal právě Jiří N., šlo o faktury, doklady za režii a podobně. Pokud jde o vydané faktury, registruje jako odběratele firmu TRELUH. Na základě předložených dokladů osobně sestavil daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za první čtvrtletí roku 2006. Toto přiznání předložil Jiřímu N., vrátil mu také doklady, které dříve obdržel. Sám postupoval tak, aby Jiří N. stihl termín k podání daňového přiznání, tzn. do 20.4. Jaromír H. dodal, že za druhé čtvrtletí roku 2006 mu Jiří N. žádné doklady nepředal, vypracoval proto přiznání k dani z přidané hodnoty s nulovou hodnotou. Neví, jestli toto daňové přiznání Jiřímu N. předal osobně, nebo mu ho zaslal poštou, určitě mu ho ale předal. Žádná jiná daňová přiznání pro něj nesestavoval. Od té doby Jiřího N. již neviděl.

V hlavním líčení byl Jaromír H. vyslechnut dne 20.4.2010. Tehdy vypovídal obdobně, jako v přípravném řízení. Pokud jde o druhé daňové přiznání, které vypracoval s nulovou hodnotou, upřesnil, že v souvislosti s tím Jiřího N. několikrát kontaktoval, N. mu říkal, že žádné doklady nemá, neboť nepodniká, nejsou žádné obchody. V hlavním líčení svědek také upřesnil, že pro Jiřího N. nevedl účetnictví, měl za úkol pouze zpracovat daňové přiznání. Bylo povinností Jiřího N. daňové přiznání podat, on sám k takovému úkonu neměl žádné oprávnění. Ví, že Jiří N. měl v podnikání problémy, zaregistroval situaci, že se stal obětí podvodu, kdy za odebrané zboží zaplatil nesprávným osobám. Jaromír H. v průběhu této výpovědi poukázal na skutečnost, že se mu zdálo divné, že firma Jiřího N. je kvartálním plátcem. O tom ho ubezpečoval samotný Jiří N. Tyto údaje mu neseděly proto, že obrat, který ve firmě dosahovali, byl vyšší, než limit pro kvartálního plátce daně z přidané hodnoty. Podle těchto údajů měla být firma Jiřího N. měsíčním plátcem této daně. Jiří N. s ním neřešil, zda má peníze potřebné pro zaplacení daně z přidané hodnoty, taková témata spolu neprobírali. Závěrem své výpovědi svědek uvedl, že spolupráce s Jiřím N. byla v podstatě neformální, za první daňové přiznání od něj dostal zhruba 2.000,- Kč, zadruhé pak nedostal nic. N. zmizel a on osobně neměl potřebu jej nahánět.

Jako svědkyně, pouze v hlavním líčení dne 8.6.2010, byla vyslechnuta Mgr. Marie A., PhD. Ta potvrdila, že Jiřího N. zná, stejně jako zná jeho společnost NESÉT. Byli totiž v obchodním vztahu, v jednom období pro tuto firmu vedli účetnictví a podávali za ni daňová přiznání. Tyto úkony činila konkrétně společnost JFT consultation, s.r.o., a jejich smluvní partner, daňový poradce Ing. Marie A. V kontaktu s firmou NESÉT byla ona osobně. Svědkyně pro časový odstup nedokázala upřesnit, ve které době pro společnost NESÉT zpracovávali účetní agendu, neví, o jaká daňová přiznání se jednalo. Ví, že v jednom případě se na Finančním úřadě žádalo o odklad, šlo o daň z příjmu za určité období. Neví, z jakého důvodu se o odklad žádalo, takové informace od klientů nezjišťují. Neví, kolikrát byla s obžalovaným v osobním kontaktu. Ví, že Jiří N. měl nějaké problémy, ale protože problémy má prakticky každý klient, který se na ně obrací, nedokáže určit, o co přesně se v případě Jiřího N. jednalo. Ví, že v těch problémech měli figurovat nějakí lidé, kteří Jiřímu N. měli vyhrožovat, podrobnosti ale nezná. Na otázku, zda někdy došlo k situaci, že by jim při zpracování účetnictví firmy NESÉT chyběly nějaké doklady svědkyně odpověděla, že nepozná, jestli klientovi něco chybí. Klient přinese účetní doklady, které oni zaúčtují a na základě toho podají daňová přiznání. Na otázku, zda pro společnost NESÉT jejich firma zpracovávala také přiznání k dani z přidané hodnoty svědkyně odpověděla, že ano, blíže se však k tomu nedokázala vyjádřit. V obecné poloze dodala, že se stává, že za klienty daňová přiznání doručují na příslušný finanční úřad. Podle svědkyně došlo k situaci, že při výslechu na policii tento orgán upozorňovala, že potřebuje doklady, které jí byly vydány, s policií to ale nevyřešila, doklady související s Jiřím N., resp. jeho firmou, jí v té době předány nebyly. Neví, jak dlouho spolupráce jejich firmy se společností NESÉT trvala, bylo to ale v řádu několika měsíců. Nebyli schopni docílit ani toho, že by jim bývalý účetní firmy NESÉT předal účetnictví. Právě skutečnost, že měli problémy získat potřebné doklady, vedla k přerušení spolupráce s Jiřím N. Ví, že tato situace souvisela také s tím, že Jiří N. byl v jisté době nekontaktní.

Svou výpověď Mgr. Marie A., Ph.D. doplnila svými písemnými prohlášeními. V přípise ze dne 30.6.2010 konstatovala, že jejich firma se společností NESÉT neměla uzavřenu smlouvu o vedení účetnictví, ani v roce 2006, ani v nějakém jiném období. Jejich firma pro společnost NESÉT pouze v jednom případě, v roce 2006 zajistila daňový odklad. V přípise z 24.9.2010 pak Mgr. Marie A., Ph.D. uvedla, že jejich firma pro společnost NESÉT zajišťovala odklad daně z příjmu za rok

2006, a to prostřednictvím svého smluvního daňového poradce Ing. Marie A. Platí, že se finančnímu úřadu žádná žádost na odklad daně nezasílá, v termínu do 31.3. daného roku se pouze dokládá plná moc daňového poradce. Na základě toho je podnikatel oprávněn podat prostřednictvím daňového poradce přiznání k dani příjmu do 30.6. příslušného roku.

Jako svědkové, pouze v hlavních líčeních, byli vyslýcháni pracovníci Finančního úřadu Ostrava II.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 4.11.2010, byla vyslechnuta Ing. Lidmila F. Ta v kritické době byla zaměstnána jako ředitelka finančního úřadu. Svědkyně uvedla, že registruje název firmy NESÉT, protože vede mnoho jednání, neví, jestli se osobně setkala i s Jiřím N. Ve vztahu k Jiřímu N. jako fyzické osobě se jí nevybavuje nic konkrétního, a to ani poté, co ve stručnosti byla seznámena s jeho životním příběhem. Pokud by se Jiří N. dostal do situace, za které by nebyl schopen podat daňové přiznání, jde o řešitelnou záležitost, takový postup předvídá zákon. Pokud daňový subjekt nepodá daňové přiznání v termínu, je mu zaslána výzva. Jde o rozhodnutí správce daně, daňovému subjektu je zde stanoven náhradní termín. Pokud daňový subjekt nereaguje ani na výzvu, správce daně má podle zákona možnost stanovit daňovou povinnost ve výši nula. Jestliže daňový subjekt dopředu ví, že například nemá podklady k tomu, aby daňová přiznání podal, jde rovněž o záležitost, se kterou se finanční úřady setkávají. Pokud daňový subjekt tuto skutečnost signalizuje předem, opět se mu stanoví náhradní termín podání daňového přiznání, ve stanovené lhůtě si pak daňový subjekt může opatřit příslušné doklady od svých obchodních partnerů, protože prakticky každý má dodavatele a odběratele. Není problém, aby si od svých obchodních partnerů obstaral kopie příslušných dokladů a pak už s ní pouze domlouvá, jakou dobu na získání daňových pokladů potřebuje. Taková dohoda učiněná mezi finančním úřadem a daňovým subjektem by měla nalézt svého odrazu v nějaké písemné dohodě. Problémy s podáním daňového přiznání jsou četné, nakolik přesně nezná statistiku, na jejich úřadě dochází k rozesílání alespoň stovky výzev s náhradní lhůtou k podání daňových přiznání. To, že daňový subjekt nedisponuje příslušnými doklady, je víceméně běžnou záležitostí, ani tato skutečnost jí tedy neumožňuje si vybavit něco konkrétního, je-li řeč o Jiřím N. a jeho firmě. Svědkyně zdůraznila, že je povinností daňového subjektu si v případě daně z přidané hodnoty hlídat zdanitelný obrát, a pokud ten přesáhne zákonný limit, je povinen finanční úřad o tom vyrozumět. Tím se ze čtvrtletního plátce daně stává měsíční plátce této daně.

V hlavním líčení dne 15.12.2010 byl vyslechnut Václav H., který v kritické době na Finančním úřadu Ostrava II působil jako správce daně i u daňového subjektu NESÉT. Ví, že v pozdější době, z důvodů změny místní příslušnosti, spisový materiál na tuto firmu předávali Finančnímu úřadu v Olomouci. Je možné, že k tomu došlo v první polovině roku 2006, v souvislosti se změnou sídla této firmy. Dodal, že Jiřího N. osobně nezná, nevybaví se mu, že by s ním jednal osobně. Nepamatuje si, jestli Jiří N. nebo někdo jiný jím pověřený požádal o odklad podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty. U této daně se prakticky o odklad nežádá, za svou praxi se s tím setkal snad jen ve dvou případech. Takový postup si lze představit jedině v případě ztráty nějakých dokladů. Jestliže není dohodnut odklad, daňový subjekt se po určité době vyzývá, aby podal daňové přiznání. Jestliže osobně řešil nějaký odklad u daně z přidané hodnoty, souviselo to s nějakou fyzickou osobou, které povodeň vyplavila barák. Zde se to řešilo tak, že daňovému subjektu byla poskytnuta lhůta na obstarání příslušných dokladů. Svědek zdůraznil, že u daně z přidané hodnoty, zejména v těch případech, kdy jde o měsíčního plátce, v podstatě

neexistuje důvod, aby daňové přiznání nebylo podáno. To souvisí s velmi krátkým časovým úsekem, za který daňové přiznání k tomuto druhu daně musí být podáno. V obecné poloze svědek uvedl, že pokud by mezi finančním úřadem a daňovým subjektem došlo k dohodě o odkladu, měla by být tato skutečnost zaznamenána písemně. Tato písemnost by pak měla být součástí spisu.

Svědkoví byl předložen dopis ze dne 30.4.2006, který obžalovaný jménem firmy NESÉT adresoval Finančnímu úřadu Ostrava II. Jiří N. se v tomto dopise finančního úřadu dotazuje, co ještě má učinit a předložit, aby došlo k ukončení nepřetržité, téměř dvouleté kontroly v jeho firmě. Dále žádá o sdělení termínu, kdy si může vyzvednout své účetnictví, protože není schopen účinně rozporovat jejich dodatečné platební výměry a nemůže reagovat na uložené pokuty. Finanční úřad také informuje o tom, že v měsíci březnu 2006 se stal obětí závažného trestného činu a jeho účetnictví má být součástí vyšetřování, proto požaduje vydání svého účetnictví, aby mohl být součinný v zahájeném trestním řízení. Václavu H. tento dopis byl předložen proto, že Jiří N. jej považuje za dokument, ve kterém finanční úřad vyrozumívá o své neschopnosti podat daňové přiznání (viz vyjádření obžalovaného k tomu důkazu v hlavním líčení dne 15.12.2010). Svědek v reakci na tento materiál konstatoval, že uvedený dopis není žádostí o povolení odkladu k podání přiznání k dani z přidané hodnoty. Je nutné ho spojit výlučně s kontrolou, která ve firmě obžalovaného byla prováděna.

Závěrem své výpovědi Václav H. zdůraznil, že doklady za rok 2005 nemají význam pro sestavení daňového přiznání za rok 2006, protože daň z přidané hodnoty je samostatně postavená daň. Doklad z dřívější doby by snad mohly mít význam jen tehdy, pokud by daňový subjekt chtěl uplatnit daň z přidané hodnoty později. Má totiž možnost do tří let požádat o vstupy, nikoli o výstupy.

Pavčina P. byla vyslechnuta v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 15.12.2010. Vypověděla, že Jiřího N. zná, několikrát s ním totiž jednala. Viděli se asi v pěti případech, ale již si nevzpomíná, co spolu řešili. Ví, že jednali ohledně daně z přidané hodnoty. Pokud s ní obžalovaný jednal, určitě nedošlo k situaci, že by právě jí Jiří N. žádal o povolení odkladu k podání daňového přiznání, neboť se na finančním úřadu věnuje vytýkácímu řízení. Jde o agendu, která je realizována až po podání daňového přiznání, za situace, že toto přiznání se finančnímu úřadu jeví jako podezřelé. Neví, v čem spočívaly problémy, které s Jiřím N. řešila. Dá se říci, že Jiří N. při řešení těchto problémů víceméně spolupracoval.

Jako svědek byl vyslechnut Petr L. V přípravném řízení se tak stalo dne 17.6.2009. Tento svědek v kritické době zastupoval na základě generální plné moci společnost TRELUH. Uvedl, že Jiřího N. zná z obchodního styku od roku 2005. Již v tomto roce došlo ke vzájemné dohodě a k podepsání smlouvy, na základě které docházelo k odběrům ropných produktů, a to i v roce 2006. Jejich společnost za dodávky firmě NESÉT platila bankovními převody. Někdy před květnovými dodávkami jej Jiří N. osobně kontaktoval, že mu, že má problémy se správou účetnictví a že si v Ostravě najal nějakou společnost, která mu bude vést veškerou účetní agendu. V té souvislosti Jiří N. změnil účet, na který měly být platby prováděny. Není si přitom vědom toho, že by mu Jiří N. řekl, že jde právě o účet společnosti, kterou si najal za účelem správy účetnictví. Všiml si, že od měsíce května 2006 byly faktury firmy NESÉT vydávány v jiném účetním programu. Společnost TRELUH vůči firmě NESÉT splnila všechny své závazky.

Obdobně se svědek k věci vyjádřil v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 20.4.2010. Zde navíc uvedl, že jeho vztah s obžalovaným měl pouze pracovní charakter, později se ale sblížili. Neslyšel o tom, že by N. někdy podnikal s alkoholem, asi jednou se zmínil, že ho kolegové v minulosti přivodili do problému, že mu něco ukradli. Ví o nevydařeném obchodním případě s firmou JOWINOIL, kdy kupní cena byla zaplacená nesprávným osobám. S N. se nikdy výslovně nebavili o jeho finanční situaci, domnívá se, že nebyla nejlepší, protože ve většině případů úhrada ceny z jejich strany předcházela dodávce zboží.

V průběhu hlavního líčení soud jako důkaz provedl i svědecké výpovědi dalších osob, šlo o svědecké výpovědi Pavla B., Jaroslava H., Dagmar H., Milana H., Jiřího N. a Václava S. Protože uvedené svědecké výpovědi se projednávané události blíže nedotýkají, soud nepovažoval za nutné jejich obsah blíže prezentovat v písemném vyhotovení tohoto rozsudku.

Významné jsou v tomto případě listinné důkazy. Za nejpodstatnější z nich nalézací soud považuje tyto:

- zprávu o daňové kontrole (č.l. 4 a násl.). Kontrola byla pracovníky Finančního úřadu v Olomouci provedena u daňového subjektu NESÉT, předmětem kontroly byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až červen 2006. Zmíněná zpráva mimo jiného konstatuje výsledek provedené kontroly, tím primárně bylo poznání, že daňový subjekt za uvedené období nepodal jedině daňové přiznání k dani z přidané hodnoty. Dodatečná daňová povinnost za zdaňovací období leden až červen 2006 byla uvedenou kontrolou vyčíslena částkou ve výši 5.722.016,- Kč. Z výsledku kontroly lze dovodit, že zdanitelná plnění byla realizována v měsících leden až březen 2006 a květen až červen 2006.

- sdělení Finančního úřadu v Luhačovicích ze dne 27.8.2007 (č.l. 12 a násl.). Z tohoto materiálu je mimo jiného zřejmé, že další obchodní případy společnost NESÉT s firmou TRELUH realizovala i v měsíci červenci 2006.

- faktury a výpisy z účtů prokazující nákup zboží společností NESÉT od společnosti PETROCHEMA Dubová (č.l. 50 a násl.).

- faktury prokazující prodej zboží společností NESÉT společností TRELUH (č.l. 98 a násl.).

- přiznání k daním z přidané hodnoty za první a druhé čtvrtletí roku 2006, která vypracoval ve prospěch společností NESÉT Jaromír H. (č.l. 160 a násl.).

- rámcovou kupní smlouvu mezi společnostmi NESÉT a TRELUH (č.l. 197 a násl.).

- povolení k provozování daňového skladu ze dne 27.5.2004 (č.l. 412).

- rozhodnutí o odnětí povolení k provozování daňového skladu ze dne 2.8.2004 (č.l. 416). Důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí bylo neplnění povinností provozovatele daňového skladu.

- přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů podaná společností NESÉT u Celního úřadu v Olomouci mimo jiného za měsíce leden až březen 2006, květen až červenec 2006 (č.l. 433 a násl.).

- zprávu Finančního úřadu v Olomouci ze dne 15. 12. 2008 (č.l. 473), ze které je zřejmé, že daňový subjekt NESÉT nepodal daňové přiznání na daň z příjmu právnických osob a na výzvy nereagoval. V této zprávě je konstatováno, že daňový subjekt NESÉT byl v roce 2006 měsíčním plátcem daně. Jiří N. správci daně sdělil, že účetnictví roku 2005 až do data exekuce spálil. Daňová kontrola byla provedena za měsíce leden až červen 2006.

- vyjádření Finančního úřadu v Olomouci a další materiály z č.l. (474 a násl.), ze kterých je zřejmé, že daňový subjekt NESÉT v roce 2005 u Finančního úřadu Ostrava II podal přiznání k dani z přidané hodnoty za všechna čtvrtletí tohoto roku. Z tohoto materiálu za zmínku stojí rovněž výzvy Finančního úřadu Ostrava II a Finančního úřadu v Olomouci k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíce leden až červen 2006. Z těchto materiálů rovněž vyplývá, že finanční úřady daňovou povinnost v těchto měsících stanovily fikcí podle § 44 zákona o správě daní a poplatků částkou 0. Tato skupina listinných důkazů obsahuje také dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za období měsíců leden až červen 2006.

- faktury a další materiály (č.l. 555 a násl.), které prokazují prodeje pohonných hmot společností NESÉT firmě TRELUH. Součástí této skupiny důkazů jsou také faktura č. 200640 vystavená dne 4. 7. 2006 splatná téhož dne na částku 682.240 Kč bez daně z přidané hodnoty, také faktura č. 200641 z 10. 7. 2006 splatná téhož dne na částku 516.336,16 Kč bez daně z přidané hodnoty.

- obžalobu Krajského státního zastupitelství Ostrava 1 KZV 25/2006 ze dne 16. 1. 2007 na Dušana Š., Petera L. a Andriye T. pro pokus trestného činu vydírání podle §§ 8 odst. 1, 235 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Toho se měli dopustit dne 30. 3. 2006 vůči Jiřímu N., kterého v úmyslu získat v budoucnu majetkový prospěch i za cenu použití násilí ze zadu udeřili do hlavy, vtlačili ho do připraveného automobilu, kterým ho odvezli na nezjištěné místo poblíž Těrlické přehrady, kde pod pohrůžkou použití fyzického násilí a likvidace rodinných příslušníků jej donutili k podpisu čtrnácti směnec na částku přesahující 10 mil. Kč ve prospěch Dušana Š. a následně také k podpisu smlouvy o půjčce na částku přesahující 10 mil. Kč s již uplynulým datem splatnosti a poté, co Jiřího N. převezli na jiné nezjištěné místo, mu odcizili částku ve výši 85.000 Kč.

- obžalobu Krajského státního zastupitelství Ostrava, pobočka Olomouc 2 KZV 35/2007 ze dne 7. 3. 2008 podanou na Milana P. a Petra S. pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona. Toho se měli dopustit ke škodě společnosti JOWINOIL, které měli způsobit škodu vyšší, než 9 mil. Kč tím, že jako neoprávněné osoby od Jiřího N. převzaly peníze za dodanou naftu.

- usnesení Krajského soudu Ostrava 14K 47/2007 ze dne 20. 12. 2007, kterým byl na majetek dlužníka NESÉT prohlášen konkurz.

- rozsudek Okresního soudu v Olomouci 6T 54/2008 ze dne 29. 4. 2008, (č.l. 893 a násl.), kterým byl Václav H. uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákona. Toho se dopustil tím, že v listopadu 2005 od Jiřího N. převzal finanční zálohu ve výši 1 mil. Kč jako statutární člen představenstva společnosti Petrochema a.s. se sídlem v Dubové za dodávku motorové nafty, přičemž tyto peníze si ponechal pro vlastní potřebu.

- vyjádření Finančního úřadu v Olomouci ze dne 15. 7. 2010 (č.l. 913). Tento orgán v uvedené zprávě konstatuje, že Jiří N. jako zástupce daňového subjektu NESÉT dne 18. 10. 2006 doložil vydání svého účetnictví policejnímu orgánu dne 4. 6. 2006. Výslovně je zde uvedeno, že daňový subjekt nežádal o prodloužení lhůt k podání daňových přiznání. Společnost NESÉT byla plátcem daně z přidané hodnoty s účinností od 4. 6. 2003, a to čtvrtletním, do konce roku 2005. Od 1. 1. 2006 se stal měsíčním plátcem daně z přidané hodnoty. Před lednem 2006 byla tímto daňovým subjektem daňová přiznání k dani z přidané hodnoty podávána čtvrtletně. V roce 2006 tento daňový subjekt nepodal přiznání k dani z přidané hodnoty za jediný měsíc, a to ani po učiněných výzvách. Správce daně v souladu s § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků za uvedená období vyměřil daň v nulové výši. Na základě výsledků kontroly byla tomuto daňovému subjektu dodatečnými platebními výměry celkem vyměřena částka ve výši 5.722.016 Kč. Tato vyměřená a předepsaná daň dosud nebyla uhrazena. Za zdaňovací období měsíce červenec 2006 nebyla daňová kontrola prováděna. Závěrem tohoto vyjádření je zdůrazněno, že při pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie daňovému subjektu nárok na odpočet nevzniká. Při prodeji takto pořízeného zboží však daňovému subjektu z takových obchodních transakcí daňová povinnost vzniká, což je zřejmé již ze zprávy o daňové kontrole.

- vyjádření Finančního úřadu v Olomouci ze dne 21. 9. 2010 (č.l. 926). V této zprávě je konstatováno, že dne 8. 2. 2006 Jiří N. jako jednatel společnosti Nesét finančnímu úřadu oznámil, že daňový subjekt za uplynulých 12 měsíců překročil zákonný limit obratu a od ledna 2006 má povinnost podávat měsíční přiznání k dani z přidané hodnoty. Daňový subjekt byl vyzván k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2006 výzvami k podání daňového přiznání ze dnů 2. 5. 2006 - 19. 2. 2007. Dále je v této zprávě uvedeno, že Finanční úřad v Olomouci eviduje plnou moc ze dne 31. 3. 2006 pro ing. Marii A. Jde o udělení plné moci ke zpracování přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2005, netýká se daně z přidané hodnoty. Výše uvedené daňové přiznání nebylo podáno, proto byl daňový subjekt vyzván k podání daňového přiznání. Následně byla vyměřena daň v nulové výši.

Údaje vyplývající z citované zprávy finančního úřadu byly doloženy příslušnými listinami. Tak například z přípisu ze dne 3. 2. 2006 adresovanému Finančnímu úřadu Ostrava II je zřejmé, že Jiří N. oznamuje, že jím zastupovaná společnost má od ledna 2006 povinnost podávat měsíční přiznání k dani z přidané hodnoty. Jak o tom již byla řeč výše, Jiří N. nezpochybnil, že na tomto materiálu je jeden ze dvou podpisů jeho pravým podpisem. Plná moc vystavená ve prospěch ing. Marie A. pak prokazuje, že byla skutečně vystavena jen ke zpracování přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2005. Z protokolu o vydání věci ze dne 4. 6. 2006 vyplývá, že Jiří N. vydal policejnímu orgánu účetnictví za rok 2005 a přiznání daně za rok 2005 a účetnictví za měsíce leden až březen 2006. Dále byly vydány výpisy z účtu a podobné materiály.

Je třeba říci, že po provedení shora konkretizovaných důkazů nalézací soud dne 15.12.2010 vyhlásil první meritorní rozhodnutí v této věci. Rozsudkem 29T 19/2009 byla vyslovena vina obžalovaného zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1,3 trestního zákoníku. Byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu byl uložen trest zákazu činnosti v trvání pěti let, který postihoval ty podnikatelské aktivity, jež spáchání trestného činu umožnily. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 4.5.2011, kdy jako nedůvodné bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci 5To 18/2011 zamítnuto odvolání obžalovaného. Obžalovaný však pravomocný

rozsudek napadl dovoláním. Nejvyšší soud ČR pak z podnětu tohoto opravného prostředku dne 7.12.2011, usnesením 5Tdo 1451/2011 napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Jestliže nalézací soud v rozhodnutí ze dne 15.12.2011 dospěl k závěru o vině obžalovaného, učinil tak na základě níže uvedených skutkových a právních závěrů

Jiří N., jako zástupce daňového subjektu NESÉT, u příslušných finančních úřadů, nepodal daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za období měsíců leden až březen a květen až červenec 2006. Takovou skutečnost lze víceméně považovat za nespornou, je prokazována všemi vyjádřeními finančních úřadů, které v konkrétní věci byly provedeny jako důkaz, skutečnost, že daňová přiznání v rozhodném období nebyla podána v zásadě nezpochybňuje ani samotný obžalovaný.

Jiří N. se k věci vyjádřil opakovaně a je třeba říci, že jeho výpovědi nejsou zcela jednoznačné, v celé řadě případů si jeho argumenty o průběhu skutkového děje dokonce protiřečí. Jiří N. totiž, jak je zřejmé z jeho výpovědi, od doznání, že daňová přiznání skutečně nebyla podána, svá tvrzení modifikoval do polohy, že neví, jestli byla či nebyla podána, což vysvětloval tím, že není vyloučeno, že pověřil určité osoby zpracováním daňových přiznání za uvedené období a jejich doručením finančnímu úřadu. Z některých vyjádření obžalovaného lze také dovodit, že nevěděl o tom, že by společnost NESÉT měla být v roce 2006 měsíčním plátcem daně z přidané hodnoty. Je nutno konstatovat, že jeho obhajoba v tomto směru byla provedenými důkazy jednoznačně vyvrácena.

Pokud jde o tvrzení Jiřího N., že nevěděl o tom, že jím zastupovaná společnost je měsíčním plátcem daně z přidané hodnoty, tato obhajoba je podle zdejšího soudu průkazně vyvrácena výše konkretizovaným přípisem ze dne 3. 2. 2006. V dopise, který vlastnoručně podepsal, Jiří N. Finanční úřad Ostrava II vyrozumívá o tom, že jeho firma má od ledna 2006 povinnost podávat měsíční přiznání k dani z přidané hodnoty.

Obhajoba, že vypracováním daňových přiznání za období leden až červenec 2006 pověřil jiné osoby pak byla vyvrácena především svědeckými výpověďmi, které učinili Jaromír H. a Mgr. Marie A., Ph.D.. S výpovědi svědka Jaromíra H. korespondují daňová přiznání za první dvě čtvrtletí roku 2006, která v kopii předložil policejnímu orgánu. Výpověď Mgr. Marie A., Ph. D. je pak, pokud jde o rozsah, ve kterém byla její firma zmocněna vypracovat daňové přiznání pro firmu obžalovaného, objektivizována plnou mocí, která byla obžalovaným vystavena ve prospěch ing. Marie A. Z těchto důkazů lze velmi dobře dovodit, že Jiří N. nikoho nepověřil vypracováním měsíčních přiznání k dani z přidané hodnoty za prvních sedm měsíců roku 2006. Jaromír H. sice ve prospěch obžalovaného, na základě jím předložené dokumentace, vypracoval čtvrtletní přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíce leden až březen 2006, nakolik je obžalovanému předal, ten je na finanční úřad prokazatelně nedoručil. Podle zdejšího soudu nelze pochybovat o věrohodnosti výpovědi Jaromíra H., že nebylo jeho povinností toto daňové přiznání finančnímu úřadu doručit. Okolnosti provázející vypracování daňového přiznání za druhé čtvrtletí roku 2006 totiž více než přesvědčivě prokazují vztah obžalovaného k plnění této povinnosti.

Obžalovaný se k otázce, zda věděl, že jeho povinností je podávat daňová přiznání k dani z přidané hodnoty i v roce 2006, obdobně jako k jiným záležitostem, nevyjádřil zcela jednoznačně, nicméně to, že o této své povinnosti věděl, zdejší soud považuje za řádně prokázané. Za daňový subjekt NESÉT totiž osobně příslušná daňová přiznání podával v předchozím období, tzn. v roce 2005. Podle zdejšího soudu skutečnost, že obžalovaný věděl o tom, že taková daňová přiznání za svou firmu musí podávat, prokazuje i jeho přípis ze dne 3. 2. 2006, kde Finanční úřad Ostrava II informuje o povinnosti podávat měsíční přiznání k této dani. Za popsaneho důkazního stavu ani v teoretické poloze nepřichází do úvahy, že by obžalovaný nevěděl o své povinnosti podávat i v roce 2006 daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za svou firmu.

Z výpovědi obžalovaného lze dovodit, že finanční úřady upozorňoval na své osobní a podnikatelské problémy, které mu měly bránit podat příslušná daňová přiznání. Důkazy, které byly provedeny, nevylučují možnost, že Jiří N. oba místně příslušné finanční úřady o svých obtížích skutečně informoval. S tím ale rozhodně nelze spojovat účinky, na které obžalovaný poukazuje. Všemi důkazy, které v tomto směru byly provedeny, totiž bylo prokázáno, že Jiří N. předem nepožádal o povolení odkladu k podání některého z daňových přiznání, která měla být podána za zdaňovací období měsíců ledna až července 2006. Písemné zprávy finančního úřadu i svědecké výpovědi zaměstnanců tohoto orgánu jsou kategorické. Obžalovaný vyslovil domněnku, že dokladem, který prokazuje skutečnost, že žádal o povolení odkladu k podání daňových přiznání je jeho dopis z 30. 4. 2006 adresovaný Finančnímu úřadu Ostrava II. K tomuto materiálu však jednoznačné stanovisko zaujal svědek Václav H., který vyloučil, že by text této písemnosti bylo možno interpretovat ve smyslu názoru vysloveného obžalovaným. Zdejší soud se se stanoviskem Václava H. ztotožňuje, neboť obsah onoho dopisu objektivně vylučuje možnost chápat jej jako žádost o povolení odkladu k podání daňového přiznání.

S odkladem k podání daňového přiznání či daňových přiznání ostatně souvisí i další část obhajoby, kterou Jiří N. v průběhu vedeného řízení uplatnil. Argumentoval totiž tím, že daňové přiznání či daňová přiznání nemohl podat z toho důvodu, že policejnímu orgánu, v souvislosti s protiprávním jednáním, které proti němu bylo spácháno, musel vydat účetnictví své firmy. Zdejší soud na základě provedených důkazů nepochybně argument obžalovaného, že se v průběhu roku 2006, ale i v jiných obdobích, on osobně, ale též jako zástupce právnické osoby, opakovaně stal obětí trestné činnosti. Opět však platí, že uplatněná obhajoba jej nemůže zbavit trestní odpovědnosti. Jestliže obžalovaný argumentuje tím, že neměl k dispozici doklady potřebné pro podání daňového přiznání, či daňových přiznání, je třeba si uvědomit, že účetnictví za rok 2005 a účetnictví od ledna do března 2006 policejnímu orgánu vydal až počátkem měsíce června 2006. Není tedy zcela zřejmé, jak mu tato skutečnost mohla bránit v podání daňových přiznání v předchozí době. Je-li řeč o časových souvislostech, nelze samozřejmě přehlédnout, že obžalovaný, jak je zřejmé z vyjádření Finančního úřadu v Olomouci, protokol o vydání věci ze 4. 6. 2006 předložil až v měsíci říjnu 2006. Také z hlediska obsahového je tvrzení obžalovaného o nemožnosti podat daňová přiznání bezpředmětné, neboť z provedených důkazů nevyplývá, že by nedisponoval účetnictvím za měsíce květen až červenec 2006. V té souvislosti je pak také nepochybně významný poznatek, který vyplývá ze svědecké

výpovědi Václava H., že daňový subjekt, pokud neuplatňuje nárok na nadměrný odpočet za dřívější období, vlastně k podání daňového přiznání, kromě aktuálních dokladů, nepotřebuje nic jiného. Pokud těmito doklady nedisponuje, neměl by být problém je následně získat od svého obchodního partnera, či partnerů.

Svým způsobem za obhajobu obžalovaného je nutno považovat i jeho argument, že státu nezpůsobil takovou škodu, která byla vyčíslena podanou obžalobou. Rovněž na tuto obhajobu nalézací soud nebral zřetel. Z výpovědi obžalovaného je totiž zřejmé, že mechanismem, který by měl snižovat výši způsobené škody by měly být jakési zápočty škody vzniklé nepodáním daňových přiznání, které by se týkaly projednávaných obchodních případů a nezaplacením příslušné daně z přidané hodnoty na straně jedné a ztrát, které mu osobně, resp. jeho společnosti, měly vzniknout v důsledku nesprávného postupu státních orgánů na straně druhé. Takový postup obecně samozřejmě není přípustný. V konkrétním případě pak návrh obžalovaného lze akceptovat tím méně, že i sám přiznává, že nedisponuje žádným rozhodnutím, které by jakýkoli postup kteréhokoli státního orgánu v jeho věci označilo za vadný, protizákonný. Pocit osobní křivdy obžalovaného na takovém hodnocení soudu samozřejmě nemůže nic změnit.

Nalézací soud dovodil, že škoda byla podanou obžalobou vyčíslena správně. Není rozhodné, že daňová kontrola se zabývala pouze daňovým obdobím leden až červen 2006. Provedenými důkazy, zejména konkrétními fakturami, zprávou Finančního úřadu v Luhačovicích i dalšími důkazy bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že společnost NESÉT realizovala se společností TRELUH i dva obchodní případy v měsíci červenci 2006. Především vyjádření Finančního úřadu v Olomouci pak bez jakýchkoliv pochybností prokazuje, že daňový subjekt NESÉT nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty ani za měsíc červenec 2006. Společnost NESÉT pohonné hmoty, které prodávala společnosti TRELUH, objektivně nakupovala na území jiného státu Evropské unie, konkrétně ve Slovenské republice. Tyto pohonné hmoty však prodávala na území České republiky, a to včetně daně z přidané hodnoty. Protože při prodeji takto pořízeného zboží vzniká daňovému subjektu z těchto obchodních transakcí daňová povinnost, je nutno považovat závěr o vzniku daňové škody českému státu v daném případě za důvodný. Bylo totiž povinností Jiřího N. jako zástupce daňového subjektu NESÉT přiznat a odvést daň z přidané hodnoty na výstupu ze všech projednávaných obchodních případů (viz. § 25 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty).

Nejvyšší soud ČR ve svém zrušovacím usnesení konstatoval, že pokud byl Jiří N. v kritické době podveden a vydírán, jde o závažnou okolnost, která by mohla být způsobilá, i s ohledem s přihlédnutím k dalším okolnostem, výrazně ovlivňovat objektivně i subjektivně jeho psychický stav. Soudy se měly podrobněji zabývat trestnou činností, která byla vůči Jiřímu N. spáchána. Nalézací soud měl podle názoru Nejvyššího soudu ČR například blíže zkoumat namítané vykradení daňového skladu obviněného v roce 2004, které mělo být počátkem jeho potíží, jež pak vedly k posuzovanému jednání. Soudy nižších stupňů nezohlednily, že Jiří N. měl být od 4.4. do 8.5.2006 práce neschopen, do současné doby u něj mají přetrvávat určité psychické a zdravotní problémy. Z citovaného usnesení Nejvyššího soudu ČR lze dovodit, že soudy nižších stupňů pochybily, pokud nezajistily znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, které by řešily problematiku duševního stavu obžalovaného v kritické době. Nalézací

soud by měl věnovat dostatečnou pozornost k objasnění otázky, zda Jiří N. i při případném podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty by vůbec měl dostatek financí na zaplacení takové daně. Jde o podstatnou skutečnost z hlediska posuzování jeho jednání, dosud se tak ale nestalo. Pochybnosti o způsobilosti uhradit případně přiznanou daň vyplývají nejenom z výpovědi samotného obžalovaného, ale také ze skutečnosti, že na majetek společnosti Nesét bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě 14K 47/2007 ze dne 20.12.2007 vyhlášen konkurz. Poté, co nalézací soud vyhodnotí řádným způsobem problematiku související s příčetností, nepřičetností, či zmenšenou příčetností obžalovaného by se měl také řádně vypořádat s naplněním subjektivní stránky jednání Jiřího N. Jednoznačné stanovisko by mělo být zaujato k otázce, zda Jiří N. záměrně daňová přiznání nepodal, aby se tak vyhnul své daňové povinnosti. Nejvyšší soud pak ve svém rozhodnutí oběma soudům nižších stupňů vytknul i některé další nedostatky, které je třeba v dalším průběhu vedeného řízení odstátnit.

Jak o tom hovoří Nejvyšší soud ČR, ve svém rozhodnutí ze dne 7.12.2011, nalézací soud je podle § 265s odst. 1 tr. řádu vázán jeho právními názory, nalézací soud je také povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení nejvyšší soud nařídil. Nalézací soud je toho názoru, že tuto povinnost svým dalším postupem ve věci plně respektoval, když splnil pokyny Nejvyššího soudu ČR a navíc provedl i další důkazy, jejichž potřeba vyplynula z aktuálně prováděného dokazování.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 29.5.2012, bylo pokračováno ve výslechu **Jiřího N.** Obžalovaný vypověděl, že si myslí, že nebyla upřesněna smlouva s Marií A., která jej zastupovala jako účetní firma. Smlouva byla učiněna, Marie A. mu vedla celé účetnictví bez toho, aniž by podala daňové přiznání. Osobně je přesvědčen, že dohoda s Marií A. měla postihovat i tuto skutečnost. Bohužel to ve smlouvě není, prostě ale tento fakt předpokládal, myslí si, že reálně to tak mělo být. Jestliže hovoří o Marii A., ta působila ve firmě JFT Consulting. Dále obžalovaný uvedl, že v době, kdy měl podávat daňová přiznání, byla ekonomická situace jeho firmy katastrofální. Na počátku hospodařil se zapůjčenými penězi, celní úřad mu bezdůvodně odmítl prodloužit možnost obchodovat se slovenskou firmou, nevydal mu už další povolení na nákup zboží. Dostal se fakticky do neřešitelné situace. Domnívá se, že celní úřad postupoval proti němu v součinnosti s finančním úřadem. Jeden z pracovníků celního úřadu mu dokonce řekl, že jeho firma nemá šanci. Zboží, které prodával firmě TRELUH, pocházelo ze Slovenska, konkrétně od firmy PETROCHEMA Dubová. V případě těchto obchodů musel platit tzv. předplatbu na jeden týden. Na dovoz zboží to dělalo v hotovosti 1.250.000,- Kč, tuto částku platil Celnímu úřadu v Olomouci. Šlo vlastně o zaplacenou spotřební daň, teprve poté dostal povolení na dovoz zboží. Navíc ještě dopředu musel zaplatit vystavené proforma faktury, které se týkaly dodávaného zboží. Jestliže na počátku jeho obchodování, ze kterého měl platit daň z přidané hodnoty stála půjčka, tyto peníze získal ze soukromých zdrojů, pomohla mu i rodina, například jeho syn si na sebe vzal půjčku ve výši 1.000.000,- Kč. Peníze si půjčil v období, kdy musel všechno dávat na zmíněné předplatby. Z vyjádření obžalovaného lze dovodit, že peníze, které měl od syna, mu byly v rámci exekuce zabaveny finančním úřadem. V kritické době společnosti TRELUH prodal zboží za částku asi 30.000.000,- Kč, to byla hrubá tržba. Konkurz na firmu NESÉT proběhl někdy v roce 2007, platební neschopnost ale začal pociťovat okamžitě poté, co mu celní úřad zakázal dovoz dalšího zboží ze Slovenska.

Dále obžalovaný uvedl, že se domnívá že pokud je daňový subjekt měsíčním plátcem daně z přidané hodnoty, platba této daně má být provedena vždy do 20. dne následujícího měsíce.

V jeho případě mu veškerou účetní agendu dělala paní A., on sám byl pořád v terénu. Je toho názoru, že A. měla za něj podat příslušná daňová přiznání a měla i zaplatit daň z přidané hodnoty. Na otázku, z jakých zdrojů by A. měla za něj zaplatit daň z přidané hodnoty obžalovaný odpověděl, že tam byla ještě ta skutečnost, že se musely zaplatit určité peníze do Německa za dovoz zboží ze státních strategických zásob. Takže ty peníze byly uloženy vlastně v tomto obchodním případě. Peníze, které byly ziskem z obchodování s firmou TRELUH, tedy použil na další své obchodní případy. Šlo o částku v řádu milionů korun, přesně neví, o kolik se jednalo. Na otázku, jestli firma paní A. za něj měla vést účetnictví, podat daňové přiznání a ještě za něj zaplatit daň obžalovaný odpověděl, že služba poskytovaná firmou paní A. měla být kompletní. Marie A., resp. její firma mu dokonce umožnily využívat svůj bankovní účet, neboť jeho byl zablokován.

Obžalovaný v tomto hlavním líčení konstatoval, že si není jistý tím, jestli věděl, že v první polovině roku 2006 za jeho firmu nejsou podávána daňová přiznání pro daň z přidané hodnoty. Ví, že když měl smlouvu s H., ten to dělal perfektně, vždy mu to připravil, on doklad jenom podepsal a odeslal. Pokud jde o vztah s firmou JFT Marie A., už si nevzpomíná, jak to fungovalo, zřejmě to ale mělo probíhat stejným způsobem. Měli tedy připravit daňové přiznání, on by to jen podepsal, oni by to odeslali. Obžalovaný dodal, za první kvartál určitě nevěděl, že nejsou podávána daňová přiznání. Za druhý kvartál mu už přišly nějaké přípisy. Z vyjádření obžalovaného lze dovodit, že na tyto výzvy nijak nereagoval, a to z toho důvodu, že u něj dlouhodobě, nepřetržitě, probíhala kontrola finančního úřadu. Jestliže na výzvy finančního úřadu nereagoval, souvisí to s tím, že mu nějaký muž z finančního úřadu říkal, že teď už je to dlouho, když se uzavírá kontrola, ten muž mu říkal, že už nic dávat nemusí. Finančnímu úřadu také oznámil, že firma půjde do krachu. Když měl problémy, které souvisely s obchodním případem s firmou JOWINOIL, ví, že A. žádala finanční úřad o odložení daňového přiznání. O peníze při obchodování s firmou JOWINOIL přišel v březnu 2006.

Obdobně se pak Jiří N. v pozici obžalovaného k projednávané události vyjádřil v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 23.7.2012. Tehdy vypověděl, že jeho prvním účetním byl někdo z manželů H. Na přelomu roku 2005 a 2006 se setkal s Mgr. A., došlo k tomu, že někdy v závěru roku 2005 nebo v průběhu roku 2005 mu finanční úřad exekučně obstavil veškeré jeho účty. A. mu někým byla doporučena jako osoba, která dokáže tyto věci vyřešit. Setkal se s ní, udělali dohodu, ona mu nabídla možnost, že potřebné platby může realizovat přes její bankovní konto, v rámci jakéhosi podúctu. K tomu potom později došlo. V souvislosti s tím byla uzavřena smlouva o použití bankovního účtu. Po A. chtěl kompletní účetnictví, včetně všech již zmiňovaných služeb. Byla to jeho jediná možnost, jak by v tomto obchodu mohl působit, jak by jej mohl realizovat. Svůj pracovní vztah s účetním H. zřejmě uzavřel tak, že mu řekl, že má jinou firmu, přesně si na to již ale nepamatuje. Tím jiným daňovým správcem měla být paní A. S ní ale nikdy nejednal, neviděl ji. Nevzpomíná si přesně, jak nová smlouva ohledně správy jeho účetnictví zněla. A. tam ale byla uváděna jako daňový poradce. Na otázku, jaké dohody byly uzavřeny stran podávání daňových přiznání k dani z přidané hodnoty a platby této daně obžalovaný odpověděl, že dohoda byla určitě s paní A. Pokud jde o tento typ daně, za první pololetí roku 2006 A. vždy podepisoval různé výkazy, faktury a podobně. Ví, že u A. byl někdy v únoru 2006 a že se tam sepsalo oznámení, že jeho firma bude měsíčním plátcem daně, nikoli čtvrtletním, jako doposud. Sám doklad oznamující změnu podepisoval, věděl tedy, že se má daňové přiznání podávat měsíčně. Situaci vnímal po uzavření smlouvy s A. tak, že celá účetní agenda byla smluvně předána A., on sám se o tuto problematiku víceméně nestaral. I v této výpovědi Jiří N. zopakoval své přesvědčení, že tím, kdo za jeho firmu

měl vypracovat a poslat daňové přiznání, byla firma JFT. Z výpovědi, kterou obžalovaný v tomto hlavním líčení učinil, lze dovodit, že firma JFT za něj, resp. jeho firmu, zřejmě neměla platit daň z přidané hodnoty. Obdobně lze dovodit, že prostředky na zaplacení této daně jeho firma v rozhodné době neměla, protože peníze, kterými v té době disponovala, investovala do svých obchodních, resp. jiných podnikatelských aktivit. Předpokládalo se, že daň z přidané hodnoty se zaplatí z výnosu z těchto dalších obchodních aktivit. Na takovém postupu byl ústně dohodnut s A.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 29.5.2012 byl jako důkaz proveden také znalecký posudek z **oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**, který po vrácení věci, na základě požadavku Nejvyššího soudu ČR, na Jiřího N. byl vypracován. Znalci dovodili, že Jiří N. netrpí a v kritické době ani netrpěl žádnou duševní chorobou či poruchou. V období, kdy nebyla podána daňová přiznání, se sice obžalovaný nacházel v mimořádně složité životní situaci, která u něj vyvolávala stav psychické nepohody, nicméně nevedla k propuknutí duševní nemoci, jejíž projevy by mohly být forenzně významné ve vztahu k vytýkanému jednání. Příznaky, které jsou posuzovaným popisovány, tedy stav zvýšeného intrapsychického napětí, úzkosti, obtíže s koncentrací, podrážděnost, pocit snížené energie a další, nejsou u něj natolik klinicky významné, že by zásadním způsobem mohly vést ke zhoršení výkonu sociálních, interpersonálních, pracovních, či jiných důležitých funkcí a bylo by je možno klasifikovat jako samostatnou diagnostickou jednotku, tedy chorobu či poruchu. Rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného byly v době vytýkaného jednání a ve vztahu k němu, zachovalé. Osobní poměry nemohly v kritické době vést k nějaké změně vědomí u obžalovaného. Vědomí jako schopnost uvědomit si sebe sama a schopnost uvědomit si, integrovat a interpretovat vlastní vnitřní prožitky byla u posuzovaného zachovalá.

Nakolik údaje o jisté ingerenci Marie A. do daňových záležitostí firmy NESÉT nebyly obžalovaným prezentovány po vrácení věci poprvé, nalézací soud se rozhodl znovu prověřit obhajobu obžalovaného výslechem osob, které s Jiřím N. v uvažovaném smyslu měly přijít do kontaktu.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 23.7.2012 byla jako svědkyně vyslechnuta Ing. Marie A. Svědkyně uvedla, že Jiřího N. před jednací místností viděla dnešního dne poprvé v životě. Nikdy o jeho účetnictví ani o jeho osobě, ani o jeho společnosti neměla nejmenší tušení. Jako osoba samostatně výdělečně činná pracuje jako daňový poradce. Ví, že firma JFT Consultation je společnost Marie A. Poskytovala jí někdy prodlužování daňového přiznání pro její klienty. Marie A. je její známá, která má účetní společnost, sama není daňový poradce. Domnívá se, že do okruhu klientů JFT patřila firma NESÉT. I tomuto daňovému subjektu mohla poskytnout nějaké prodloužení pro daňové přiznání, osobně si to ale nijak neeviduje. Fakticky to, co dělá, spočívá v tom, že klientovi dá plnou moc pro podání daňového přiznání a tím se jim termín z března prodlužuje do června. Řeč je o dani z příjmu. Pokud jde o daň z přidané hodnoty, vůbec nemá ohledně této záležitosti nejmenší tušení, k tomu ji určitě nikdy nezplnomocnili. V případě daně z přidané hodnoty totiž neplatí, že by plná moc prodlužovala termín pro podání daňového přiznání. Ve své praxi se zabývá i daní z přidané hodnoty. V případě této daně se musí přiznání podat v termínu, tam není možnost odkladu. Později se ale může požádat o splátkování, nebo se může požádat o odklad placení této daně. Přesněji, bylo to možné podle dřívějších předpisů. Pokud jde o posunují termínu pro podání daňového přiznání, ani v minulosti pro takovou alternativu v případě tohoto typu daně nebyla žádná zákonná možnost. Je-li řeč o dani z přidané hodnoty, firma NESÉT

se jí vůbec nevybavuje. Svědkyně v závěrečné části své výpovědi upřesnila, že pokud obžalovaný hovoří o tom, že uzavíral ohledně vedení svého účetnictví nějakou smlouvu, její jméno může figurovat pouze na vystavené plné moci. Na jiném dokumentu její jméno figurovat nemůže.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 16.8.2012, byla jako svědkyně opakovaně vyslechnuta Mgr. Marie A. Ta uvedla, že firma Nesét používala účet jejich firmy. V té souvislosti s sebou přinesla smlouvu o správě pohledávek a závazků. Předpokládá, že právě tato smlouva je materiálem, který umožňoval využívání jejich účtu. Na otázku, jaké aktivity ona osobně, resp. jejich firma, vyvíjela, pokud jde o účetnictví společnosti Nesét, svědkyně uvedla, že její vyjádření bude strohé. Souvisí to s tím, že na konkrétní případ si příliš nepamatuje. Obecně platí, že společnost JFT poskytovala vedení účetnictví, případně zprostředkovávala služby daňového poradce, a to Ing. A. Osobně se domnívá, že Jiří N., když oslovil jejich firmu, potřeboval daňový odklad a následně chtěl, aby mu vedli účetnictví. K tomu ale nedošlo, protože nedoložil doklady, které by se v rámci účetnictví zpracovávaly, resp. nepředložil kompletní doklady, které byly požadovány. Jestliže žádal o odklad daně, šlo pravděpodobně o daň z příjmu. Neví, zda Jiří N. jejich firmu požádal i o součinnost v případě daně z přidané hodnoty. Ani neví, v čem by případná součinnost v tomto druhu daně měla spočívat. Svědkyně dodala, že pokud by jim obžalovaný doložil příslušné doklady a požádal by o zpracování daňových příznání k dani z přidané hodnoty, mohlo by k tomu dojít. Osobně je ale přesvědčena, že doklady jeho společnosti neměli. Je nesmyslné tvrzení, že by měli zajišťovat úhradu případně vyčíslené, stanovené daně z přidané hodnoty. Mgr. Marie A. byla v hlavním líčení seznámena s obhajobou, kterou Jiří N. uplatnil v hlavních líčeních ve dnech 29.5. a 23.7.2012. Konstatovala, že jím uváděné údaje jí v podstatě nic neříkají. Pro časový odstup již neví, jaké služby si přesně specifikovali, když se bavili o způsobu vedení účetnictví. Obecně platí, že jejich společnost nabízela vedení účetnictví, nabízela i zpracování a podávání daňových příznání. Klient si vždy při vstupním jednání vybere, které služby chce a tyto služby mu pak jejich společnost poskytovala. Základní podmínkou pro spolupráci ale je, že se jejich firma dostane k potřebným dokladům. Když totiž druhá smluvní strana žádné materiály nedodá, jejich firma daňová příznání nemá z čeho podat. V konkrétním případě Jiří N. nikdy doklady nedodal. Nevybavuje se jí, že by někdy disponovali účetními doklady společnosti Nesét. Pokud Jiří N. tvrdí, že existovala dohoda, že jejich firma JFT zabezpečí vedení účetnictví, podávání daňového příznání za jeho firmu a bude realizovat na to navazující úhradu daně, je takové tvrzení pravdivé v tom směru, že účetní společnost, když zpracovává účetnictví, podává daňová příznání. To za situace, že klient dodá potřebné podklady. Nikdy ale za nějakého klienta nějakou daň neplatili, to jim absolutně nepřísluší. Nevidí žádný důvod, proč by něco takového dělali. Svědkyně i v těchto souvislostech vysvětlila, že je přesvědčena, v případě Jiřího N. neměli co zpracovávat. V další části své výpovědi se pak svědkyně věnovala smlouvě o vedení účtu, kterou v hlavním líčení předložila. Nebyla schopna konkretizovat, kolik na základě této smlouvy udělali transakcí. Neví, jak zůstatek na účtu byl zúčtován. Závěrem své výpovědi svědkyně upřesnila, že poprvé se jejich firma s Jiřím N. do kontaktu mohla dostat někdy ke konci měsíce března 2006, kdy ze zákona musí být doručena plná moc finančnímu úřadu. Neví, zda k tomu došlo i v konkrétním případě, obecně platí, že klienty upozorňují na to, že je třeba platit DPH. To lze předpokládat, neboť touto agendou se také zabývají. Vybavilo se jí, že Jiří N. si byl vědom toho, že se podává daňové příznání a že se daň musí platit, to ví, neboť se o tom spolu bavili. Neví přitom, jestli byla řeč konkrétně o dani z přidané hodnoty, či o spotřební dani.

Po vrácení věci, v nařízených hlavních líčeních, nalézací soud prováděl i další listinné materiály. Z nich má za nejpodstatnější tyto:

- spis Celního úřadu Ostrava č.j. 10432/04 (č.l. 1182 a násl.). Řešena je zde situace související s tím, že dne 16.7.2004 měli Jiří K. a Roman K., z daňového skladu firmy NESÉT, odvést 22.950 kusů lahví alkoholu značky Jan Becher a 5.499 kusů lahví alkoholu značky Hanácká vodka v ceně 5.557.452,80 Kč, toto zboží měli prodat a utržené peněžité prostředky, které měly být použity k zajištění úhrady spotřební daně z lihu pro Celní úřad v Ostravě si měli ponechat. Celním úřadem v Ostravě byl daňový únik v konkrétním případě vyčíslen částkou 4.832.765,- Kč bez penále.

- vyjádření Finančního úřadu v Olomouci (č.l. 1231). Podle tohoto sdělení Finanční úřad v Olomouci nemá k dispozici smlouvu o vedení účetnictví mezi společnostmi Nesét a JFT Consultation, ani plnou moc pro tuto společnost k vedení účetnictví.

- smlouvu o správě pohledávek a závazků ze dne 1.5.2006 (dosud nežurnalizováno). Smlouva byla uzavřena mezi objednatelem společnosti Nesét a zhotovitelem společnosti JFT Consultation. Zhotovitel se v této smlouvě zavázal zajišťovat pro objednatele správu pohledávek a závazků v rozsahu dle zadání a specifikace objednatele. Zhotovitel bude provádět správu pohledávek a závazků prostřednictvím svého firemního účtu vedeného u Československé obchodní banky, a.s. Zhotovitel se zavázal objednateli poskytnout poradenství v záležitostech daňových a obdobných platebních povinností vyplývajících z právních předpisů, v ekonomicko-organizačních věcech, při vystavování prvotních účetních dokladů a v evidenci závazků a pohledávek. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou.

Především o okruh shora uvedených důkazů je opřeno vylíčení skutkového děje. Obhájkyň obžalovaného navrhla, aby dokazování bylo doplněno dalšími důkazy. Některým požadavkům nalézací soud vyhověl, například provedením opakovaného výsledku svědkyně Mgr. Marie A., Ph.D. Obhájkyň obžalovaného navrhla, aby dokazování bylo doplněno také tím, že by Mgr. Marie A., Ph.D. doložila, v jakém období byl účet, který je řešen smlouvou o správě pohledávek a závazků ze dne 1.5.2006, využíván a na základě jakých faktur a jaké obraty na účtu reálně šly. Tomuto důkaznímu návrhu nalézací soud nevyhověl. Primárně takový postoj k uplatněnému důkaznímu návrhu souvisí s tím, že soud není povinen akceptovat všechny důkazní návrhy, které jsou stranami uplatněny. Podle § 2 odst. 5 tr. řádu je povinností každého orgánu činného v trestním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Zdejší soud je přesvědčen, že důkazní situace v konkrétním případě byla v potřebném rozsahu ustálena jinými úkony, které byly provedeny. Navíc je třeba zmínit, že v konkretizovaném důkazním návrhu se obhájkyň obžalovaného domáhala zjištění informací, které zcela jednoznačně nesouvisí s obviněním, které proti Jiřímu N. stojí. Uplatněný důkazní návrh byl proto jako zjevně neopodstatněný zamítnut.

Na základě důkazů, které byly v průběhu celého řízení provedeny, nalézací soud dovedl následující skutkové závěry.

Prakticky všechny důkazy, které byly realizovány, prokazují, že Jiří N. za svou firmu NESÉT v době, která je označena ve výroku rozsudku, nepodal ani jedno daňové přiznání k dani

z přidané hodnoty, ačkoli věděl, že taková daňová příznání musí podávat měsíčně. Tuto skutečnost lze považovat v zásadě na nespornou, neboť, přes ne zcela jednoznačná stanoviska, která v průběhu vedeného řízení uplatnil, ji nezpochybňuje ani samotný obžalovaný. Jiří N. také ani částečně nezaplatil daň z přidané hodnoty, kterou v konkretizovaném období byl povinen jménem subjektu, který zastupoval, zaplatit a České republice, zastoupené Finančním úřadem v Olomouci, tak způsobil škodu ve výši 5.949.745,- Kč. Pokud jde o shora konkretizované závěry, nalézací soud v podrobnostech odkazuje na stanoviska, ke kterým dospěl již v případě prvního meritorního rozhodnutí v této věci a jež pro větší přehlednost jsou převzata i v tomto odůvodnění (viz strany 15 až 18 odůvodnění). Na závěry, které byly konstruovány v souvislosti s prvním rozhodnutím v této věci lze podle zdejšího soudu odkázat z toho důvodu, že důkazy, které byly provedeny po vrácení věci Nejvyšším soudem ČR, nepřinesly v dané věci žádnou změnu. I tyto nově provedené důkazy fakticky jen potvrdily skutkový a právní stav, který byl soudem zjištěn již dříve, při vyhlášení prvního rozsudku v této věci.

K řízení, které bylo vedeno po vrácení věci Nejvyšším soudem ČR lze poznamenat, že Jiří N. v rámci své obhajoby jen zintenzivnil své argumenty, že za nepodání daňových příznání nenese osobní odpovědnost, neboť takovými úkony pověřil jiné subjekty. Z vyjádření obžalovaného lze dále dovodit, že rovněž daň, která v konkrétním případě měla být uhrazena, zaplacená nebyla proto, že selhal subjekt, který ji měl zaplatit.

K této obhajobě nalézací soud považuje za potřebné dodat, že stojí izolovaně, jednoznačně byla vyvrácena provedenými důkazy. Již v odůvodnění prvního rozsudku, na které nalézací soud odkazuje (viz strana 16 rozsudku vyhlášeného dne 21.8.2012) je podrobně rozvedeno, jaké důkazy obhajobu obžalovaného vyvrací. Jak o tom je řeč výše, nově provedené důkazy nepřinesly žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutno již dříve vyslovené závěry modifikovat. I nově provedené svědecké výpovědi Ing. Marie A. a Mgr. Marie A. Ph.D. vyvrací obhajobu obžalovaného, že to byla firma JFT, kdo mu vedl účetnictví, kdo podle uzavřených dohod měl podávat daňová příznání k dani z DPH v kritickém období a kdo tuto daň měl také platit. Obhajoba obžalovaného v tomto směru nemá oporu ani v provedených listinných důkazech, zejména ve smlouvě o správě pohledávek a závazků ze dne 1.5.2006, která vztahy mezi obžalovaným, resp. jeho firmou a společností JFT upravuje. Proti variantě, že by právě JFT na základě uzavřených dohod měla za obžalovaného podávat daňová příznání a platit daň stojí nejenom obsah této smlouvy, ale i časové souvislosti. Zatímco smlouva byla podepsána dne 1.5.2006, Jiří N. daň z přidané hodnoty neplatil od počátku tohoto roku. V daných souvislostech nelze přehlednout, že zatímco výpovědi, které učinily Ing. Marie A. a Mgr. Marie A., Ph.D., jsou logické a korespondují s reálným stavem ve věci, který byl prokázán, totéž nelze říci o obhajobě, kterou v tomto směru uplatnil Jiří N. Zdejší soud nezpochybňuje tvrzení obžalovaného, že s Mgr. Marií A., Ph.D. jako zástupcem firmy JFT jednal o vedení svého účetnictví a o podávání daňových příznání. Reálně však k ničemu takovému nedošlo, když nedoložil potřebné doklady. Podle zdejšího soudu jediný z provedených důkazů ani nenaznačuje nějakou možnou alternativu, proč by společnost JFT, pokud by účetnictvím firmy obžalovaného skutečně disponovala, daňové příznání k dani z přidané hodnoty nepodala. Jistě nelze přehlednout, že špatný vztah Jiřího N. k vedení účetnictví jeho firmy tak, jak je popisován zejména svědkyní Mgr. Marií A., Ph.D. je naprosto v souladu s poznatky, které ve svých svědeckých výpovědích prezentoval předchozí účetní obžalovaného Jaromír H. Nelze přehlednout, že zatímco výpovědi, které učinila Mgr. Marie A., Ph.D., jsou v tom podstatném, tedy v otázce vedení, či nevedení účetnictví konstantní, vyjádření

Jiřího N. procházejí značným vývojem, v průběhu kterého své výpovědi posunul až do polohy, že firma JFT za něj, resp. jím zastupovaný daňový subjekt, měla platit i příslušnou daň z přidané hodnoty. Ani zde však vyjádření obžalovaného nelze považovat za přesvědčivé, neboť dřívější prvotní kategorické prohlášení, že daň měla platit za jeho firmu společnost JFT následně upravil v tom smyslu, že to mělo být realizováno z jakýchsi výnosů z budoucích obchodů. Navíc se do popředí logicky vtírá otázka, jakou daň měla firma JFT za společnost obžalovaného vlastně platit, když ji nedodal potřebné doklady a výše daně nebyla známa a určena ani orientačně.

Na základě pokynů, jež zazněly v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 5To 1451/2011 ze dne 7.12.2011 se nalézací soud blíže zabíral i problematikou vykradení daňového skladu Jiřího N. v roce 2004. Jak o tom je řeč v předchozích pasážích tohoto odůvodnění, za tím účelem si vyžádal materiály související s tímto skutkem od Celního úřadu v Olomouci. Z těchto dokladů je zřejmé, že Jiří N. dne 21.7.2004 na Obvodním oddělení PČR v Zábřehu 1 oznámil, že mu jeho společníci odcizili zboží, alkoholické nápoje, čímž mu na zboží samotné i na daních, které bude muset zaplatit, způsobili škodu ve výši 4.900.000,- Kč. Spisový materiál, který zdejšímu soudu byl předložen, obsahuje i další doklady, je možno konstatovat, že ani jedna z předložených listin nezpochybnuje tvrzení obžalovaného. Skutečnost, že v konkrétním případě došlo ke vzniku daňové škody, se kterou se Jiří N. musel v dalším období vypořádat, je zřejmá například z vyjádření Celního úřadu v Ostravě ze dne 30.11.2004, kde je celkový daňový únik vyčíslen částkou 4.832.765,- Kč. Nalézací soud činil kroky k tomu, aby záležitost objasnil i příslušným policejním spisem. To ovšem nebylo možné, když spisový materiál, který byl veden v dané věci byl dne 10.12.2010 skartován (viz č.l. 1213). Absence tohoto spisu však žádným způsobem nelimituje výsledky dokazování v tomto směru, neboť, jak o tom je řeč výše, nalézací soud nemá pochybnosti o tom, že ke skutkovému ději, který obžalovaný v daných souvislostech popisuje, reálně došlo.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zdejší soud s ohledem na údaje, které jsou zde uvedeny, vykládá tak, že by vykradení daňového skladu obžalovaného v roce 2004 mohlo být významnou okolností, která by mohla ovlivňovat i aktuální jednání, které je řešeno v současnosti. Obecně platí, že úkolem nalézacího soudu není polemizovat se závěry, ke kterým v rámci rozhodovací činnosti dospěl nadřízený orgán a je třeba zdůraznit, že takové ambice nemá ani toto rozhodnutí. Zdejšímu soudu však do značné míry unikají souvislosti, na základě kterých by bylo možno konstruovat poznatek o jakémkoli propojení mezi odcizením alkoholu z daňového skladu obžalovaného v roce 2004 a jeho obchodováním s ropnými produkty a neodvedením daně z přidané hodnoty v průběhu roku 2006. Obchodování s ropnými produkty v průběhu roku 2006 snad mohlo být druhotně komplikováno restrikcemi ze strany celního, resp. finančního úřadu, ani tato opatření však obžalovanému v realizaci zmíněných obchodů nezabránila a obžalovaný se s případnými komplikacemi velmi dobře vypořádal, mimo jiného například i tím, že je obešel, a to třeba i uzavřením smlouvy o správě pohledávek a závazků dne 1.5.2006. Lze připustit, že vykradení daňového skladu, obdobně jako další skutečnosti, jež zdejší soud vzal za prokázané (a které ve svém rozhodnutí na straně jedenáct zmiňuje také citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR), zejména fakt, že se Jiří N. v průběhu roku 2006 stal opakovaně obětí trestné činnosti majetkového a násilného charakteru, se mohly podílet na vzniku velmi složité osobní situace, ve které se v rozhodné době nacházel. Nutno však současně zdůraznit, že ani tato osobní situace obžalovanému nebránila v úspěšné realizaci konkretizovaných obchodních transakcí a nezabránila mu ani v další činnosti.

Nalézací soud se v uváděném kontextu, na základě pokynů vydaných Nejvyšším soudem ČR podrobně zabýval otázkou duševního zdraví obžalovaného. Z poznatků, které byly poskytnuty znalci z odvětví psychiatrie a klinické psychologie soud dovodil právní závěr, že Jiří N. nejednal ve stavu nepřičetnosti tak, jak to má na mysli § 26 tr. zákoníku a nejednal ani ve stavu zmenšené přičetnosti podle § 27 tr. zákoníku. Za takového stavu je Jiří N. plně trestně odpovědný za jednání, kterým byl uznán vinným.

Po právní stránce nalézací soud jednání Jiřího N. opakovaně kvalifikoval jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že v důsledku jednání, kterého se dopustil, vůbec nedošlo k vyměření daně, v konkrétním případě daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců ledna až března a května až července 2006. Ke zkrácení daně v konkrétním případě došlo v důsledku opomenutí obžalovaného, který nepodal příslušná měsíční přiznání k dani z přidané hodnoty, ačkoli jako zástupce daňového subjektu NESÉT byl k takovému postupu zavázán zákonem. Protože nepodáním daňových přiznání za uvedená období a nezaplacením daně z přidané hodnoty českému státu zastoupenému Finančním úřadem v Olomouci vznikla škoda ve výši 5. 949.745 Kč, je zřejmé, že obžalovaný svým jednáním spáchal čin ve velkém rozsahu. Velkým rozsahem se v uvažovaném kontextu, ve smyslu § 138 tr. zákoníku, rozumí částka ve výši nejméně 5 mil. Kč.

Zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku je zločinem úmyslným. Proto již samotnou kvalifikací nalézací soud deklaruje svůj poznatek o formě zavinění jednání obžalovaného.

Podle zdejšího soudu nově provedené důkazy jen posilují závěr, že Jiří N. v případě všech útoků, které jsou popsány ve výrokové části tohoto rozsudku, jednal v přímém úmyslu tak, jak to má na mysli § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V zásadě tedy není třeba měnit podstatu argumentace, která nalézacím soudem byla vyslovena již v případě prvního meritorního rozhodnutí ze dne 15.12.2010. Podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, pokud pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. V konkrétním případě jiný závěr o formě zavinění obžalovaného neumožňují vyslovit již samy skutkové okolnosti tak, jak byly prokázány. Jiří N. totiž, jak na to ostatně bylo poukázáno už v předchozích pasážích tohoto rozsudku, zastupoval firmu NESÉT dlouhodobě, v minulosti za tento daňový subjekt, i v případě toho druhu daně, který je projednáván v současnosti, u finančního úřadu opakovaně podával daňová přiznání. Věděl tedy, že daňové přiznání k tomuto druhu daně musí podávat též v roce 2006. Takový závěr je důvodný o to více, že bylo prokázáno, že samotný obžalovaný finanční úřad vyrozumíval o změně zdaňovacího období v roce 2006. Pokud za stavu, kdy věděl, že daňová přiznání za daňový subjekt NESÉT musí podat, záměrně taková daňová přiznání nepodal (v tomto směru za nejprůkaznější zdejší soud považuje údaje vyplývající ze svědecké výpovědi Jaromíra H.) a příslušnou daň z přidané hodnoty nezaplátil, je závěr o přímém úmyslu zřejmý. Tím spíše, že obžalovaný ani v následujícím období nereagoval na výzvy finančního úřadu a daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za konkretizovaná období nepodal nejenom v zákonné lhůtě, ale ani později.

Dovolatel prvnímu rozsudku z 15.12.2010, pokud jde o problematiku zavinění vytykal, že soud se omezil prakticky jen na složku vědomostní, nezabýval se ale složkou vůle, tedy otázkou, zda Jiří N. skutečně chtěl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Konkretizované

rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zdejší soud vnímá tak, že se s námitkami dovolatele ztotožňuje. Na tomto místě proto nalézací soud své dříve prezentované závěry doplňuje poznatkem, že Jiří N. v kritickém období nejenom nepodal příslušná přiznání k dani z přidané hodnoty, ale daň také záměrně nezaplatil, byť disponoval prostředky k tomu potřebnými. Podle zdejšího soudu je v daných souvislostech nepodstatné, že na majetek společnost NESÉT byl dne 20.12.2007 vyhlášen konkurz. Jde o skutečnost nespornou, objektivizovanou provedenými důkazy, konkrétně i spisovým materiálem vedeným Krajským soudem v Ostravě pod sp.zn. 14K 47/2007. Konkurz na majetek společnosti NESÉT byl totiž vyhlášen až s velkým časovým odstupem od doby, kdy této firmě vznikla povinnost zaplatit daň z přidané hodnoty. Obžalovaný sám ve svých výpovědích, které učinil v hlavních líčeních po vrácení věci připustil, že v rozhodné době disponoval peněžními prostředky v řádu několika milionů korun. Šlo o zisk z prodeje ropných produktů, se kterými v té době obchodoval. Nutno dodat, že tvrzení obžalovaného v tomto směru nestojí izolovaně, ale plně koresponduje s provedenými důkazy, neboť je nesporné, že od svého odběratele dostal za dodávky nafty řádně zaplacen. Jestliže obžalovaný věděl, že má za svou firmu v průběhu roku 2006 podávat měsíční přiznání k dani z přidané hodnoty, jestliže věděl, že tuto daň má měsíčně platit, jestliže měl k dispozici peněžní prostředky potřebné pro úhradu této daně, avšak tyto peníze vědomě použil nikoli na splnění své zákonné povinnosti, tedy zaplacení daně z přidané hodnoty, ale na jiné své obchodní aktivity, podle zdejšího soudu nelze konstruovat jiný závěr než ten, že chtěl českému státu nesplněním své povinnosti způsobit daňovou škodu. Za popsaného stavu je podle zdejšího soudu evidentní, že nejenom složka vědění, ale též složka vůle (rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci), na kterých je zavinění v českém právním řádu vybudováno, byly naplněny a závěr zdejšího soudu o tom, že obžalovaný jednal v přímém úmyslu, je důvodný, jednoznačně podloženy výsledky dokazování.

Zavinění ve formě úmyslu přímého nalézací soud v konkrétním případě dovedl nejenom ve vztahu k základní, ale také ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě trestného činu, kterým byl obžalovaný uznán vinným. Takový závěr zdejší soud konstruuje na základě prokázaného faktu, že obžalovaný znal cenu, za kterou jeho firma ropné produkty prodávala, znal také výši daně z přidané hodnoty a věděl tedy, jaký následek, pokud daňové přiznání nepodá, způsobí.

Obdobně jako v případě prvního meritorního rozhodnutí všechny útoky označené ve výrokové části tohoto rozsudku nalézací soud posoudil jako jeden trestný čin. Je totiž toho názoru, že v konkrétním případě jsou všechny útoky pokračováním v trestném činu. Podle § 116 tr. zákoníku se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným, nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. V konkrétním případě všechny popsané dílčí útoky naplňují skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny totožným způsobem provedení a s ohledem na velmi krátké období, které uplynulo mezi jednotlivými útoky, je zřejmý také závěr o blízké časové souvislosti. S ohledem na charakter protiprávního jednání, kterým byl obžalovaný uznán vinným, zdejší soud za nesporný považuje závěr o tom, že všechny útoky, které se vyznačují také blízkou souvislostí v předmětu útoku, jsou charakterizovány též jednotným záměrem.

Jiří N. se trestné činnosti dopustil v průběhu roku 2006, tedy ještě za účinnosti trestního zákona. Jedním ze základních úkolů nalézacího soudu proto bylo rozhodnout, podle jakého zákona vlastně jednání obžalovaného posoudit, když v jeho trestní věci bylo meritorně rozhodováno již za

účinnosti nového trestního zákoníku. Podle § 16 odst. 1 tr. zákona a srovnatelně také podle § 2 odst. 1 tr. zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. V konkrétním případě bylo jednání Jiřího N. hodnoceno podle trestního zákoníku, který účinnosti nabyl 1. 1. 2010. Souvisí to s tím, že nový trestní zákoník jednání, kterým byl Jiří N. uznán vinným, postihuje mírnější trestní sazbou, což je pro obžalovaného samozřejmě výhodnější.

Z výše uvedeného je zřejmé, že protiprávní útoky Jiřího N. jednoznačně šly proti zájmům, které jsou chráněny trestním zákoníkem. V případě zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku Jiří N. jednal proti zájmu státu na správném vyměření daně.

Jiří N. prakticky není hodnocen z místa bydliště, v příslušné zprávě je konstatováno pouze to, že není známo, že by na jeho chování byly vzneseny nějaké připomínky. Jiří N. dosud nemá záznam v opise rejstříku trestů.

V případě Jiřího N. nalézací soud jako polehčující okolnost hodnotil, že trestný čin spáchal poprvé a pod vlivem okolností na něm nezávislých (§ 41 písm. a) tr. zákoníku). Obžalovanému polehčovalo i to, že jednal v důsledku vlivu tíživých osobních poměrů, které si sám nezpůsobil (§ 41 písm. e) tr. zákoníku). Zde má soud na mysli zejména situaci související s objektivně realizovaným podvodným útokem vůči firmě Jiřího N. v souvislosti s obchodováním se společností JOWINOIL a následné vydírání, které proti němu bylo vedeno. V prvním meritorním rozhodnutí nalézací soud konstatoval, že další polehčující okolnosti u Jiřího N. nejsou dány. V rámci prvního meritorního rozhodnutí zdejší soud dovodil, že s ohledem na postoj, který Jiří N. k projednávané věci zaujal, jistě nelze tvrdit, že by trestného činu upřímně litoval. Jako polehčující okolnost doznání nelze hodnotit výpovědi, které učinil, neboť, jak o tom již bylo hovořeno, argumenty uváděné obžalovaným jsou rozporuplné a pokud se obžalovaný doznal, že daňová přiznání nepodal, toto doznání nepostihuje také subjektivní stránku činu. Takové stanovisko, v důsledku rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v novém rozhodnutí, byl zdejší soud povinen revidovat. Nejvyšší soud ČR v citovaném rozhodnutí výslovně poznamenal, že Jiří N. se ke svému jednání, pokud jde o rozhodné skutečnosti nepodání přiznání k dani z přidané hodnoty, v podstatě doznal. Současně z hlediska právního vyjádření polehčující okolnosti nelze výpovědi obžalovaného zásadně hodnotit tak, že obviněný neprojevil upřímnou lítost ve smyslu § 41 písm. n) tr. zákoníku. Pokud by daný stav nebyl limitován rozhodnutím soudu vyššího stupně, jistě by stálo za další diskuzi objasnění otázky, jak se pachatel může doznat k rozhodnutým skutečnostem, když jeho doznání nepostihuje subjektivní stránku činu, respektive objasnění otázky, jaký kvalitativně vyšší projev vnitřního postoje Jiří N. učinil k vlastnímu trestnému činu. Protože ale zdejší soud je vázán právním názorem soudu vyššího stupně, konstatoval u obžalovaného přítomnost i těchto polehčujících okolností. V souvislosti se závěry vyplývajícími z označeného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zdejší soud dodává, že u obžalovaného jsou dány též polehčující okolnosti ve smyslu § 41 písm. b) tr. zákoníku, když skutek spáchal v silném rozrušení, polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. e) tr. zákoníku, když činem spáchal menší škodlivý následek a polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. o) tr. zákoníku, když před spácháním činu vedl řádný život.

S ohledem na stanovisko, které vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zdejší soud také musel korigovat své závěry o existenci přitěžujících okolností u Jiřího N. Nově je tedy konstatováno, že přitěžující okolnosti u obžalovaného nejsou dány.

Úvahy o trestu pak byly ovlivněny několika zásadními faktory. Především, za situace, kdy všechny útoky byly kvalifikovány jako jeden trestný čin, byl trest Jiřímu N. ukládán jako samostatný. Ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku soud při ukládání trestu zohlednil celou řadu skutečností.

Především, v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 5To 1451/2011 ze dne 7.12.2011 se opakovaně, na několik místech, objevila úvaha, zda v případě nového vyslovení viny obžalovaného nejsou dány podmínky pro aplikaci § 58 odst. 1 tr. zákoníku a pro ukládání trestu pod spodní hranici zákonné sazby. Taková skutečnost (alespoň takto rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zdejší soud vykládá) byla spojována zejména se skutečností, že Jiří N. měl v kritické době jednat jako oběť několika trestných činů, které proti němu byly spáchány, byla spojována s absencí přitěžujících okolností a naopak s existencí celé řady polehčujících okolností.

Podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, má-li soud vzhledem k okolnostem případu, nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené.

Jak o tom je řeč výše, skutečnost, že Jiří N. se v kritické době stal obětí několika trestných činů lze považovat za nespornou. Tuto skutečnost nalézací soud, i ve světle stanovisek vyplývajících z konkretizovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, vyhodnotil tak, že ji lze považovat za okolnost případu, která, společně s existencí řady polehčujících okolností, zakládá podmínky pro postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku a pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody, který by Jiřímu N. měl být uložen. Současně ale podle zdejšího soudu platí, že nakolik existují podmínky pro avizovaný postup, nelze je v žádném případě přeceňovat. Jiří N. se sice objektivně nacházel v době spáchání činu ve složité osobní situaci, ta mu však objektivně nebránila v realizaci poměrně sofistikovaných obchodních případů, za které obchodování s ropnými produkty i další aktivity, které popisuje obžalovaný, je nepochybně nutno považovat. Za takového stavu si lze jen obtížně představit, že by osobní stav mohl Jiřího N. nějakým podstatnějším způsobem ovlivňovat v tom směru, zda podá příslušná daňová přiznání a zaplatí daň z přidané hodnoty. Nelze totiž za pravděpodobné považovat, že by osobní stav, ve kterém se nacházel, Jiřího N. paralyzoval jen jednostranně pouze a výlučně v rovině úkonů souvisejících s daňovou povinností jeho firmy a v jiných oblastech nikoli. Jestliže osobní stav, ve kterém obžalovaný protiprávní jednal, nelze přeceňovat, není podle zdejšího soudu dán zákonný prostor pro podstatnější snížení trestu pod spodní hranici zákonné sazby. Ustanovením § 240 odst. 3 tr. zákoníku je Jiří N. ohrožován trestní sazbou v rozmezí pět až deset let odnětí svobody. Pokud se soud rozhodl aplikovat § 58 odst. 1 tr. zákoníku, za spravedlivý trest odpovídající všem zákonným kritériím považuje trest odnětí svobody v trvání čtyř roků. Takový trest zohledňuje i delší dobu, která vylýnula od spáchání činu, jakož i délku vedeného řízení. Již ze zákona vzhledem k jeho výši, je nezbytné, aby trest byl uložen jako nepodmíněný. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou, když soudem nebyly shledány zákonné podmínky pro aplikaci ust. § 59 odst. 3 tr. zákoníku, tzn. pro zařazení obžalovaného do mírnějšího typu vězeňského zařízení.

Obdobně, jako v případě prvního meritorního rozhodnutí, zdejší soud dospěl k závěru, že ochrana společnosti vyžaduje i uložení dalšího trestu, konkrétně trestu zákazu činnosti, který by

postihoval ty aktivity, které obžalovanému umožnily spáchání trestné činnosti. I v případě tohoto trestu soud zohlednil skutečnosti, na které bylo poukázáno v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a zohlednil i délku vedeného řízení. Potom takový trest uložil v nižší výměře, v trvání čtyř roků.

Úvahy o případných dalších trestech byly bezpředmětné, neboť první meritorní rozhodnutí žádný další trest Jiřímu N. neuložilo, přičemž toto rozhodnutí bylo zrušeno výlučně na základě opravného prostředku podaného obžalovaným, takže je nelze měnit k jeho tíži.

V adhezním řízení nebylo rozhodováno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obviněného.

V Olomouci, dne 21.8.2012

Za správnost vyhotovení:
Lenka Michálková

JUDr. Vladimír Hendrych, v.r.
předseda senátu